

Ve sonunda zamanı geri aldı. Bunca acılarından sonra... Dayanılmaz bir kıvrantı, boşluk, ama yüce bir boşluk hissi idi bu..

Çok korkunç bir şeydi, zamanın geri alınma fikri. Sadece kendi için değil bütün bir evrenin düzenine başkaldırıydı adeta... Bunu hiç denememeliydi bile. Hem zamanı geri almak kime, neye yarardı? Belki normal insanlara yarardı, faydalıydı ama ona.. Ona hiçbir fayda sağlamayacaktı...

Bunları çok umursamıyordu artık. Onun için önemsizdi. Ruhu ayağını sıkan bir ayakkabı gibi bedenine bir boy büyük geliyordu... Pek fazla seçeneği kalmamış belli. Ölmeli miydi illa? Ya da ölmek sorunu çözecek miydi? Bilmiyordu... Gerçi yaşamakta sorunu çözmemiştir ki. Aslında mantıklı olarak denemekte fayda vardı.

Kesin kararını vermiş gibi görünüyordu. Daha önce hiç kimseyi ölümlük iken görmemiştir. Bu işini azıcık zorlaştıracığa benziyordu. İçi ürperdi birden. Sonuçta ölecekti. Ölmek, elbise giymeye benzemiyordu. Ama, kararı kesindi.. ölmeyi de denemeliydi.. Daha önce çok öldüğünü hatırlayınca biraz ferahladı.. Ama bir yanı hafif şüphe içinde iğrenç bir korkuyla bezeli saçma sapan bir hormon salgılayıp duruyordu. Bir şekilde kendini kontrol etmesi gerekiyordu.. Şimdilik bunu pek başarmışa benzemiyordu ama bir yolunu bulup halletmesi gerekiyordu. Bir imge bulmalıydı... Hayır hayır, imge olamazdı. Onu hayata bağlayacak bir şey olamamalıydı. Ölmekten korktuğu kadarıyla yaşamaktan da korkuyordu çünkü.. Şiirleri düşündü birden... Bu da nerden çıktı şimdi... Hemen aklının ibresini ölüme yaşıtırmaya çalışır gibi telaşla ölümü tekrar etti.. Yaşamaya ait tek bir iz bulunmamalıydı aklında.. Giyotin dışında... Maddenin özü ve atom fiziği tabi ki... Bunlar onun için neyi ifade ediyordu bilinmez ama, sanırım onun için de şimdi önemi yok..

Şimdi ne düşünüyor?

Hiç bir şey...

Bu güzel. Hiçbir şeyi düşünmemesi her şeyi düşünmesinden daha iyi idi. Zira düşünmekte ölmektir bir yandan. 'Hissetmek'te yarattığı alışkanlık gibi. Yokluğa alışmış bir uzay boşluğuna gezegenleri ağır gelebilir. Demin atom fiziği demişim ya, onun en ilgi alanlarından biri idi bu çünkü.

Peki, şimdi ne düşünüyor?

Yine hiçbir şey...

Çünkü biliyordu, düşünmekte gereksizdi... Aslında ölmekte gereksizdi. Çare olmayacaktı ona, faydasız bir davranıştı ölmekte tıpkı yaşamak gibi. Anlamsızdı. Başka bir boşluktan diğer bir boşluğa geçiş yapacaktı sadece. Onun için daha ötesi değildi ölüm. Tıpkı hayat gibi yaşamak gibi büyük bir muamma idi ölüm.. Belki mutlu ola bilirdi. Kim bile bilir ki?

Kararını çoktan vermişti. Ona göre bu karar hayatında aldığı ve alacağı en değerli karar olacaktı. Ölmeli miydi? Hala bilmiyordu. Düşünme yetisini kaybetmişti. Bedeni de ölmüştü sanki.. Yaşadığını hissetmeye çalıştı, telaşlandı birden... Ölmeyi istemiyor muydu yoksa.? Bu soru onu daha da tedirgin etmişti... Yaşadığını hissetmesi gerekiyordu, adeta büyük bir hissizlik nöbeti geçiriyordu. Dilinin yandıktan sonra hiçbir tat almaması gibi geliyor şimdi hayat ona. Ve daha kötüsü, ölmenin de bu etkiyi yaratacağını düşünmekti. Zira -ölmek bile çare olmayacaksa-... Düşünmek istemedi devamını, ama en azından şimdilik yaşadığını şu durmuş donukluğu, hareketsizliği ve ölümün bile vazgeçtiği şu bedeni hareketlendirmek olacaktı. Yaşadığını hissetmek istemesi idi. Ve sanırım yine bu istek çok masumca ve iyiye alametti. Sağ eliyle Rakı şişesini tuttu. Sanırım günlerdir yeni yeni fark ediyor, gözlerinin önünde duran şeyi. Bu denli ölmüş müydü? Veya günlerden beri ilk defa mı yaşıyor? Tuhaf

doğrusu.. Rakı şişesini görmek ferahlattı onu, içi açıldı, nefesini kontrol etti. Çünkü nefesini hissetti. Çünkü daha ölmemişti. Çünkü ölmemeliydi. Evet, ölmesinin kimseye bir faydası olmayacaktı. Yaşamalarının faydasının olmadığı gibi... O halde ne için yaşamalı? / Ne için ölmeli? Bir yerler de bir denklemleri sürekli yanlış yapıyordu ama anlamıyordu... Kafası tekrar karıştı ve kafasının karışmasının kimseye yararı yoktu. İyi hissetmeliydi kendini.. Beceremedi. Tekrar nefes aldı. Dur. Vermese ne olur? Hayır verdi. Aksine şimdi nefesini daha bir istekli alıyor. Yok hayır. Hızlandı. Heyecan ya da korku. Her ikisinden birinin hormonlarını salgılıyor vücudu. Bir şeyleri hatırlamak iyi gelir miydi şimdi? Hadi hatırlasın diyelim. Kimleri hatırlardı? Kimleri hatırlamak isterdi? Veya o bütün hayatını bir kenara bırakmış birilerini hatırlarken (hatta ölümü bile bir kenara bırakıp)... Hatırladığı kişide onu hatırlayacak mıydı? Tabi ki hayır! Bu yüzden pekte adil olmayan bir Evrenin, Samanyolu'nda ki aptal bir gezegeninde mahsur kalmak zorunda gidiyordu! Çaresi de yoktu henüz. Çünkü uzaylı bir tanıdığı veya devrinde yaşadığı elleri mucizeli bir peygamberi yoktu. Kendini çok aciz hissetti. Sersem, işe yarmaz hissetti. Rakı şişesini nasıl olurda görmemişti. Derin bir nefesi daha içinden dışarı attı. Şimdi ne iyi gelirdi ona? Az düşünmek istedi bunun üstüne. Şiir. Tamda şimdiye ait bir milyon şiir bulabilirdi zihninden. Yaralarına iyi gelecek gülüşlere sahip biri vardı onun için. Sesini duymadığı, ellerini tutmadığı, kokusunu alamadığı... Zordu onun için. Zaten o da baya zorlanıyordu doğrusu. Sahiden rakı şişesi nerenin üstünde duruyordu? Havada durmuyordu illa ki, bir sehpanın üstünde olmalıydı değil mi? Evet yeni yeni gözlerini ilıştırdi koyu kahverengi mat yüzölçümlü hafif geniş boyuna, enine ise yarısı kadar. İyice süzdü. Bu defa temkinliydi. Belki başka şeylerde vardı. Vardır elbet? Ama ne önemi vardı? Şişeyi bıraktı usulca sehpaye. Elleriyle adeta yaşama sevincini bırakır gibi bıraktı sehpaye. Son bir dokunuşla çekti elini derin nefes eşliğinde...

Rakı şişesi kaçlıktı? 20'lik. Ama o 35'lik olarak görmek istiyordu.. Ve 35'lik rakı şişesi oluverdi gözünde... Evrende kırmadı onu müsaade etti. Artık onun için sayının önemi yok. Rakamların mahiyeti kalmamıştı. Çünkü sayı şimdilerde pazarda limon satan adamın işine yarardı. Ona yaramazdı. Coğrafyanın bir yararı olamayacaktı o ölürken. Yanında hiçbir vatanın bitki örtüsünü götürmezdi. Fiziğin, Felsefenin de önemi yoktu, zira Thales'ın meşhur her şeye kadir suyu onu son kez yıkamayacaktı. Hiç ama hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Şiir dışında.

Şiir onu kurtarabilirdi aslında. Evet tam olarak şiirdi onun devası. Ama kurtulmak istiyor muydu? Sanmam. Ne olursa olsun yine şiire hayır diyecek kadar güçlü değildi. Zaten bugünlere gelmesinin sebebi de şiirdi elbet. Her şeyini şiire borçluydu. Ama bir yandan da hep korkmuştur ondan. Yedi yılını şiire vermişti. Gençliğini şiire... Nice sevgililerini, yalnızlığını feda etmişti. Bir insanın bu denli bir şeye bağlı olması mı saçmaydı, yoksa şiiri bu kadar gözünde büyütmesi mi? Bilmiyordu. Zaten bilmekte istemiyordu. Bilirse acıyacaktı kalbi. Bilmek her zaman onu yormuştur. Ve artık hiçbir şeyi bilmek istemiyordu.

Gerçeklik bir buz kütlesi gibi eriyordu avuçlarında. Ölmüş olamazdı henüz bunu istemiyordu. Bu onun isteğine sunulmuşta bir şey değildi. Ama ona ait olan tek bir şey çalışan kalbi idi. Hayır bir de rakı şişesi ve sehпасı. Doğru, onlarda onundu. Mesela gökyüzünde bir mülkiyet hakkı yoktu. Sahiden gökyüzü demişken, gökyüzü ona göre yoktu -biz sadece uzay boşluğuna gökyüzü diyoruz-. -mavi olmasının nedeni de atmosferimiz- derdi, gerçekten öyle miydi? Her neyse, aslında kendinde olsa bir güzel tartışırđık bunları. O çok severdi böylesi konuları. Bin yıl yaşamıştı sanki. Koca dünya değil, Evrene, Kâinata sığmazdı. Şimdi ise gözünün önündeki rakı şişesini göremez oldu. Gerçekler içini çürüten bir ağaç gibi, sürekli kemiriyordu beynini. Ve hayallerin kucağına düşmesi, sonunda ise çareyi bambaşka bir

gerçeğin ortasına düşerek bulmaya çalışması ne iğrenç şeydi. Bu yüce bir boşluktan onun için. Bütün bir insanlığın düşmesi gereken bir boşluk... Mavi bir ölüm yumağı... İçinde ki mezarlıkta nice nice insanların doğduğu bir ölüm.

Gözü tekrar sehpa ile ilişti. Kendisi nerede oturuyordu. Koltuktan elbet. Tam emin olmadı. Sağına soluna bakmaya niyetlendi ki, konunun çok dışına çıktığını fark etti ve içi sıkıldı. Ne tuhaf şeydi ama içinin sıkılması. Git gide yüreğinin daralması. Ölmek üzere olan bir adamın canının sıkın olması ne tuhaf ama!

Yalnız hissetti kendini. Ne acı! Hala içi yanıyor adeta. Bir damla gözyaşı düşürmek güzel olurdu şimdi en can alıcı anılardan, okuduğu roman kahramanları için. Sahiden de ne çok sevmişti okuduğu roman kahramanlarını, adeta onlarla yaşıyordu. Onun için en az şiiri kadar şairi de önemliydi. Bu onun okuduğu romanları daha kutsal kılıyordu yüreğinde.

Kızmıştı da biraz doğrusu. Hiç biri yanında yoktu. Hüzünlendi. Günlerdir hissettiği tek şey belki de yalnızlıktan sonra hüznü oldu. Hissizliğini hüznü kapattı adeta. Gülümsedi. Bir şeyler hissetmesi hoşuna gitti. Hüznü onu gülümsetmişti. Mutlu bile olabilirdi neredeyse. Acısı değil şu yaşadığı boşluğun, başka türlü bir hüznü var. Elle tutulur gözle görülür cinsinden, şöyle ölçülebilir dört boyutlu bir boşluk. İzafiyet teorisini kanun yapacak, zamanın içinde yok olup gidebileceği kadar kuvvetli bir boşluk.

Peki, ölümden ne bekliyordu? Galiba gözünde fazla abartmıştı ölümü. Peki ya öldükten sonrada şu 'karadelik' boşluğu bitmeseydi ne yapacaktı? Hiç mi hiç bilmiyordu. Aklını karıştıran yaşamak değil, aslında ölmenin de yaratacağı boşluktan. Henüz var olan bir yerden aslında ne olacağını bilmediği bir yere gitmek daha mantıksız ve tehlikeliydi. Hala yaşıyorsa tek nedeni budur. Ama bu yinede ikna edici bir sebep değildi yaşamak için. Çünkü bir boşluğu fiziki olarak ya doldurursun içini ya da çıkarsın. Zira bir boşluğu başka bir boşlukla kapatmak ahmakça olurdu.

Zihni yine bulandı. Kendini tekrar kötü hissetti, elinden bir şey gelmiyordu. Rakı şişesini tuttu. İyi geldi. Çünkü varolduğunu parmak uçlarında hissediyordu. Değdiği her yere kutsalmış gibi saygı gösteriyordu. Ona ve Albert Camus'a göre 'intihar bir felsefe sorunuydu'. Korkuyordu. Bedeni bayağı yorgun düşmüştü. Gözlerinin hafiften yandığını hissetti. Uyuşuydu iyi gelirdi belki. Ama orda da rüyaları peşini bırakmıyordu. Orda bile boşluğundan kurtulamıyordu. Nereye gitse ölümden önce boşluğu takip ediyordu onu. Her yerdedi... Okulda, derste, sırada, dışarıda, içerde, yatağında, orasında ve burasında, hislerinde, parmak uçlarında... Her zaman, her yerde hissediyordu. Hepten rüya ile gerçeği birbirine karıştırmış olmalı ki uyumak ona korkunç geliyordu. Belki de bu bütün yaşadıkları bir rüyaydı. Ölünce uyanacaktı. Belki de ölmeyi bu yüzden istiyordu. Ama acı olanı ise, nasıl bir rüya görüyordu ki, uyanmak için ölmeyi istiyordu. Onun gözlerinden bakmak ister miydiniz bilemem? Ama o hiç görmeye bile tahammülü yoktu hayatın, yaşamın, ölümün karelerini... Aslında ölmekten bile nefret ediyor. Hayatın bir parçası olduğu için. En ufak bir yaşam belirtisi taşımak istemiyordu, zoruna gidiyordu. Yaşadığını açılıp kapanan gözlerinden bilmek yetiyordu ona. Alacağı vardı hayattan. Yaşamının ona borcu vardı. Zaten bu kimin umurunda? Hangi mahkemeye şikâyet etmeliydi, hangi bakanlığa başvurmalı, hangi ülkenin askerine, polisine şikâyet etmeliydi hakkını almak için? Daha acısı kimi suçlayacaktı? Sebebi kimdi böylesi bir ömrün yaralarına.

Kimseyi merak edip düşünmüyordu, tamamı ile her yerini boşluk kaplamıştı. İnce bir boşluktan bu defaki. Zarif ve ince... Tat alıyordu bu defa sanki. İçini hoş etmiş, hayıflanmak yerine bir şeyler hissetmişti sanki. Öğreniyor muydu boşluğuyla yaşamayı yoksa? Hayır,

sadece tatlı bir boşluk gelip geçmişti üstünden. Mesela şimdi hissizlik kaplıydı her yanını. Az evvelki boşluğunu özledi. Ve bu gerçekten ilginçti.

Hiç doğmasaydı diye düşündü bir an, hiç gelmeseydi ne değiştirdi evrende? Mesela kütle çekim oranı bi beş sene daha mı sonra bulunacaktı? Âdem Havva ile cennete kalır mıydı o doğmasaydı? Peki, Kant ahlaksız bir adam mı olacaktı veya Marx bir fabrikatör? Descartes çok mu düşüncesiz, Nietzsche çok mu imanlı biri olurdu? Ahmed Arif ölmeyecek miydi? Daha güzel bir dünya mı olacaktı bu hayat? (Bunları derken iyice sinirlendi.) Şişeye gitmek istedi ama vazgeçti çünkü sinirinin geçmesini istemiyordu. Bu hayata gelmiş ve bir boşluğu doldurmak yerine çok daha büyük bir boşluğa düşmek zoruna gidiyordu. Dışarısında bütün güzellikleri ile rutin bir yaşam sürdüren insanların seslerine tahammül edemiyordu. Öfkelenildi. Ama bununda boşluğuna bir faydası olmayacağını düşündü. Ölmeyi tekrar istedi. Sadece hissetmek istiyordu. Ne kadar duyu organı varsa hepsi ile hissetmek istiyordu. Her şeyi hissetmek, acı duymak istiyordu. Sadistçe bir şey ama bunu şimdi yapmak istiyordu ve elini sehpaye vurdu. Acıyı duydu, gülümsedi. Biraz daha sert vurmak istedi, elini kaldırdı sehpaye vuracakken beyni izin vermedi, hafifletti hızını, vurdu... Sağ eliyle sol elini tuttu, okşadı. Sol elini hissetti. Acıdığını hissetti. Bununla nereye varacağını bilmeden yaptı, üstüne düşünmedi. Sadece hissetti ve mutlu oldu... Ne güzel hala bir şeyleri düşünüyor olası, ölmemiş olması. Değişen bir şeylerin olmaması onu bunaltıyordu, tıpkı Sartre'nin bulantısı gibi. Sartre'den çok korkuyordu. İntihar eyleminin kişinin var olmasına yormasını ondan öğrenmiş, hatta Nilgün Marmara'yı da Sartre'nin keskin intihar fikirlerinden oldukça etkilendiğini düşünürdü. Ne önemi vardı ki. Sahiden kimin umurunda şimdi, şairlerin intiharları! Otel odalarında yanarak ölen şairlerin, açlıktan ölen şairlerin veballeri, kimlerin umurundaydı ki? Boşunaydı düşünmek, boşunaydı akıl, boşunaydı hepsi. Keşke hiçbir şeyi bilmemiş olsaydı. Daha mutlu olurdu elbette.

Ama güzeldi ölmek istemesi. En azından bu hayatta kendisi için bir şey istemişti. İlk defa her şeyi bırakıp kendini düşünmüştü. Ölmesi; onun bu hayatta kendisi için yapacağı ilk ve son davranışı olacaktı. Peki, peki ama bu ölümü ilgilendiren kimse yok muydu? Arkeologlar yıllar sonra kalıntılarını bulunca, kimden bileceklerdi ölümünü. Bu adam ne için ölmüş diyeceklerdi. Aşkları, hüznüleri, yalnızlıkları DNA'sında çıkmazdı öldükten sonra. Anlaşılması gerekmekteydi şimdi. Öldükten sonra cesedi hiçbir anlam ifade etmeyecekti kimseye. Beklide hala ölmemesinin ve korkmasının sebebi de bu idi. Anlaşılmamak onu boşluğa itiyordu sürekli. Bunun için ölmeyi istiyor da olabilir. Lakin yaşarken de bunun bir kıymeti yoktu. Çünkü henüz hayatta iken de GBT' sinde çıkmazdı hüznüleri, acıları. Polisler oradan okuyamazlardı yüz yıllık geçmişini. Acının tarihini anlatamazdı o susmuş dudağın anlattığı kelimeler. Kimseye bir faydası olmayacaktı. Hatta kendisine bile. Böylesi bir ömrün yaraları, anlaşılacak da geçmez ki! Ne yazık. Anlaşılmadan yaşamak, ne yazık anlaşılmaya gerek kalmadan ölmek.

Canı hayat namına hiç bir şey çekmiyordu. Az bir şey doğrulmaya ihtiyacı vardı, zaten doğrulmadı da. İçinden hiç bir şey yapmak gelmiyordu. Yapmadı da.

Şiir.

Peki ya şiirler. Onu kurtaramaz mıydı bu durumdan sanki. Böylesi anlarda şiir ne güzel olurdu. Yerli yersiz dökülen birkaç damla gözyaşı gibi mutlu ederdi onu. Zekai Özger'in ağzından (güzel bir arkadaş) şiirlerini dinlemek kadar. Belki de Kafka'nın Gregor'un odasında yalnız kalmak kadar da korkunçtu da şiir okumak. Sahiden Kafka neden Gregor'un sonunu öyle yazmıştı ki? Yazık. Gerçekler yazıktı. Çok ağrına gidiyordu. -Bunca mahzunluğa rağmen ölmesi hiç hoş olmamıştı! Biz mutlu son beklerken bir de ölümü ağır gelmişti. Gregor

bu sonu hak etmiyordu. Raskolnikov'da iyi çocuktu belki, ama baltayla birini öldürmesi çok saçmaydı. Alexei Alexandrovich'i kendine çok benzetiyordu. İyi yürekli kahraman amca Jean Valjean...- Kafasını yine bulandırdı olur olmaz şeylerle, hâlbuki en az bu karakterler kadar ölüydü kendisinde. Belki de hiç mi hiç var olmamıştı. -Ah şimdi ne de güzel olurdu iyi bir şairin şiiri olmak. Yusuf Hayaloğlu'nun yazdığı Ahmet Kaya'nın bestelediği bir şiir-. Veya Kazım'ın hırçın bir şarkısı, Oğuz Atay'ın yarattığı bir hayali karakter, mesela Olric olmayı isterdi şimdi. Okunmak isterdi. İnsanlar onun üstüne düşünsünler isterdi. Peki ya kendi karakterleri, onlar nerelerdeydi. Yıllarca elinden tutan Cervantes Don Quijote'u neredeydi. Şimdilerde hepsi en az onun kadar yoklardı. Ve en acısını biliyordu ki, asla olmayacaklardı. Ne yazık! Kim yazsaydı da mutlu olurdu ki onu? -Ah keşke, aptal bir şairin saçma sapan kafiyeyle bir şiiri olsaydım şimdi-

Sanırım bir iki şiir okumak iyi gelecekti ona.

Müziği en son nereye koymuştu, bulamıyordu çünkü etrafında. Ne zamandan beri kitaplardan kaçıp ölüme sığınmıştı, hiç bilmiyordu.

Rakı şişesi gerçek miydi?

Sanırım artık kafası git gide daha bir karmaşıklıyor. Çünkü yeni doğmuş bir bebek gibi merak ediyordu her şeyi. En temelden anlatmalıydı ona tekrardan. Her şeye yeniden başlanmalıydı. Big bang tekrardan... Âdem Havva ile şimdi cennetten kovulup Dünya'ya atılmalıydı. Yeniden başlamalı. Onunla birlikte herkes her şeye yeniden başlamalı. Yarım kalan aşklarımızı hiç yaşamayıp tekrar başlamalıyız. Yeniden çizmeli hudutları, yeniden yaşamaya başlamalıyız. En eskisi gibi. Piramitleri yıkmalı. Yeniden yapılmasını beklemeliyiz. İleri doğru değil de geriye doğru akmasını sağlamalıyız zamanın. Her şeyi tekrardan görmeliyiz. Bilinen ve bilinmeyen tarihin en derin karanlık yerlerini. Her şey gözümüzün önünde olmalı. Herkes dizilmeli karşımıza, hesap vermeli. El ele yaşanmaz hale getirdiğimiz şu Dünya'nın hesabını vermeli. Mahşeri kurmalı burada. Bazı günahların cezası öteki tarafa kalmamalı. Biz sormalıyız. Tekrardan her şeyi, herkesi bilerek, görerek yaşamalıyız ve hesabını onlardan sormalıyız. Paranın ve akılın sevdasız toplum üzerindeki bunca yıllık kan emmesinin hesabını hepimiz sormalıyız. Birileri bizden önce yaşanmaz hale getirmiş buraları. Bunun hesabını sormalıyız.

Çok düşündü.

İç geçirdi.

Bu fikirler neden gelir, niye gelir...

İğrendi kendinden. Çünkü bunları kendi kendine konuşuyor olmasından utandı. Bağıra bağıra susuyor olmasından utandı. Tekrar rakı şişesine baktı.

Çok yorgundu. Biraz düzeltti kendini, koyu kahverengi sehpa duran kitaba gözü takıldı yeniden. Evet, ortada bir kitap vardı. Evet, kendisi de şairdi. Evet, kendisi kitap yazmıştı ama bu onun kitabı mıydı? Bu kadar yabancılaşamazdı herhalde kitabına!

Uzulca elini attı. İki paket sigara (biri kapalı), sedef rengi bir çakmak ve bir kalemin altında duruyordu.. Evet, bu 'mavinin el kitabı' kendi kitabıydı. Ne umutlarla, ne aşklarla, ne hislerle yazdığı mavimsi harfli kitabıydı... Baksan gözlerine, Orion bulutsusu gibi, bulanık görünüyor gözleri, sigara paketini kaldırdı, çakmağı yana koydu hafif, kalemi de... Gözleri yaşardı birden. Ama içinde tutuyor. En iyi yaptığı şey zaten! İçine akıtmak gözyaşlarını... (hala ağlamamasına şaşıyorum) anımsadı bir şeyler... Eskiye dair, hayata dair, ufakta olsa umuda ve gülmeye dair... Ne güzel şey bu. Bunca ölmek arasında hala umudu yeşermesi..

Mavileri çok sever, kitabına da bu yüzden adını vermiş. Kitabının hiç satmamasıda bir hayli üzmüştü onu. Belki de iyi bir şair değildi. Ama bu onun yaşanmışlıklarını, acılarını hüznlerini, değiştirmezdi. Kimse onu yok sayamazdı bu yüzden. Hem o, hayal dünyasının kaliteli şairlerindendi. Mesela Rigel yıldızının en meşhur şairi oydu. Ne çok severdi maviyi... Mavi... -Mavi diyorum, herkesin hayatında bi tane olmalı-. Neden bu kadar sever ki bir insan maviyi? Hani bir rengi diğer milyonlarca renkten ayıran şey neydi? Ne görmüştü şu mavide? Deniz mi, gökyüzü mü? Hayır olamaz. Nefret ederdi gökyüzünden ve denizi de hiç mi hiç görmemişti..

Saygıyla açtı kitabı. Bir iki sayfa çevirdi. Üçüncü sayfada durdu biraz. Bir sayfa daha okudu. Bir sayfa daha çevirdi. Okumaya devam etti... Sanırım biraz üzüldü. Bunca yaşanmışlığın sadece kâğıt parçalarına sıkışıp kalması üzmüştü onu. Kimsenin ilgisinin çekmemesi. Bunca acılarının, yalnızlıklarının boşa gitmesi kimi üzmezdi ki? Sanırım sahiden de insanlar acıklı şeyleri okumaktan çekiniyorlar, başlarına gelir korkusuyla. Hep güzel şeyleri seçip seçip okuyorlar... Peki kendisi? İnsanlar bu kararları alırken o neredeydi, neyle meşguldü? Neden normal bir hayatı hiç olmadı ki? Normal bir aşkı bile. Anlatmak istese, doğru düzgün bir hikâyesi bile olmamıştı. İnsanlar da, hikayesi olmayan insanları sevmezler ve toplumun bilinciyle hareket ettirmezler..

Bir sayfa daha çevirdi içinden bu defa... Ve son şiir... Ona yazdığı şiire geldi. Durdu. Önce geçmek istedi, çünkü midesine bir ağrı vurdu. Çünkü biliyordu, onu düşünmek ölmekten daha kötüydü ve yine biliyordu ki o hiç olmayacaktı. Ağrısı biraz daha çoğaldı. Başına vurdu birden. Geçmeye kıyamadı. Adının geçtiği şiiri kapatmak sevene saygısızlık olacaktı. O öyle öğrenmişti, o öyle sevmişti çünkü...

Sahi bir de her şeyin üstüne, sevmişti... Belki de ölmek istemesi de bundandır. (Şimdi heyecanlandı konu)

Birden hırsla kapattı kitabı. Sehpaye bıraktı. Düşünmek istemedi. Sanırım mide ağrısı dayanılmaz olmuştu. İyi gelmemişti ona. Hatırlamak iyi gelmemişti. Şiir okumak iyi gelmemişti.

Ne iyi gelebilirdi ki zaten böylesi yaralı bir ömrün üstüne?

Gözleri yorgun düştü... Zıbarıp yatmalıydı. Düşünmemeliydi. Sağ cebinden çıkardığı karanlıkla, geceleyiverdi gökyüzünü. Bu onun uyuması için yeterliydi. Sırf Dünyanın Güneşe kışını dönmesini beklemesine gerek yoktu. Her taraf karanlık oldu. Evrende onu kırmadı. Bir bildiri yayınlayarak resmen onayladı durumu (Kâinatın Samanyolu galaksisinde ki Güneş sisteminin küçük gezegeninde, zamanın birazcık ileri alınmasına karar verildi) yazısı eleştirilse de kayda geçildi, zabıt tutuldu ve oturduğu yerde kıvrılarak yüzü rakı şişesine doğru gelecek şekilde uyudu.

.....

Güneş ışınlarıyla uyandı. Hafif ovuşturdu gözlerini hayata. Gözleri pencerenin soluyan, hafif açık kalan ağzına bakmasıyla heyecanlandı. Bir şeyler sanki göz kırptıyor, adeta dalga geçiyor gibi. Gökyüzü mesela; bulutlar güneş ışınlarını yüzüne vuruyor. Halbuki güneş sadece bir yıldız. Kimse sevdiğini güneşe bile benzetmez, romantik bile değil. Ama şimdi şurada, tepede duran şeyle ne alıp veremediği var ki? –herkes kendi işini yapsın, güneş güneşliğini sevgilide sevgililiğini-, durup dururken bu konuşmaların geçmesi ne kadar saçma, haklı bence. Kaçımız ilk uyandığında böylesi şeyler düşünürüz ki?

Hafif doğruldu uzandığı yerden. İnceden yükselen bir sızı var, içinde bir yerlerinde. Hala odaların boş olması, hala ölmek istemesi, hala güneşin doğudan doğması gibi. Rutinlikler acıtıyordu kalbini. Şimdi ne yapmak isterdi? Bin yıl daha uyumak. Bin yıl daha uyuyup hiç açmamak gözlerini. Hiç bir şey düşünmemek, daha iyisi, hiçbir şeyi düşünmek zorunda kalmamak isterdi... -hep bir günaydın eksik yaşadım- hadi kahvaltı yapmak vakti. Birden bir sesle irkildi. Bu ses onu kendine getirdi. Düşen kitaptı, kendi kitabı. Doğruldu biraz, -kahvaltı yapmak vakti, evet tamda şimdi ne güzel olurdu ince belli bir bardak çay içmek... Kahvaltının mutlulukla çok ilgisi var aslında şair Cemal doğru demiş, bilmez miyim ben? Mutsuzlukla da alakası vardır en iyi ben bilirim- düşen kitabı sehpayı bıraktı, paketinde bir sigara çıkarıp yaktı. Kahvaltı yapmalı mıydı? Ama ne için? Önemli bir öğün diye mi? Zira neredeyse bütün doktorlar ne yapıp ne edip kahvaltıyı atlamayın diyorlarmış. İnsan sağlığı için çok önemliymiş. Haklılar -haklılar doğru da, bunca acı içinde kıvrınmakta zararlı, sabah kahvaltısından önce yedi sigaranın da zararı yok mu Hipokrat amca? Biri olsaydı şimdi, şimdi çıkıp gelseydi mesela, ben geldim deseydi, hey deseydi arkadaş bu ne halin böyle kalk deseydi bir gülüşüyle atmosfersiz gezegenlere can verseydi, kalk silkelen deseydi fena mı olurdu? Kahvaltı tek olunca mutluluk olmuyor, içimde bunca boşluğa rağmen kahvaltı olmuyor, mutsuzluğunu insanın daha bir sert yüzüne vuruyor. Peynir peynir zeytin zeytin değişiyor boşluğu insana, kızarmamış ekmek henüz demlenmemiş çay hiç dokunulmamış sofraya bezinden vuruyor bu hayat beni Hipokrat amca, var mı bunun literatürde bir yeri, var mı bu acının trajik komik yeri, var mı heykel gözlerinde canlandırdığım heykelin, var mı?- kalktı şimdi. Güldü konuştuklarına, kendiside yıllardır aşağı yukarı böyle uyanıyor olmasına şaşırı. Buzdolabında ne var ne yok kurdu masaya, çayı demledi, iki çay bardağı ve bir çay kaşığı getirdi. Ne kadar erken bitirilebilirse bir kahvaltı o kadar erken bitirdi. Hiç göz göze gelmedi zeytinlerle, hiç dokunmadı peynirlere, çayı soğuk davranmasından huylandı, reçellerde ki eski tat yoktu, bir iki domatesle kısa bir ilişki yaşadı bir ara, utançlığundan kızardı... Kahvaltı mutluluğu yaşamamıştı. Ama bunu büyük bir hüsrana olaraktan görmüyordu. Alışmıştı bu tür iç kavgalarına. Sehpayı temizledi. Sadece rakı şişesi, kitabı, çakmak ve sigarası kaldı... Bir sigara yaktı, çay ile birlikte içmeliydi bu sigarayı. Kendini böylesi küçük şeylerle mutlu ediyordu işte. Bir duman aldı içine, mutlulukla bıraktı dışarı. Bir duman daha ve bir daha ve bir daha... Ne kadar da benziyor şu sigara dumanlarına... Önce insanın içine işler, ciğerini hatta taaa kalbine girer, sonra bir çırpıda atıverir dışarı vücut ve kimsenin umurunda bile olmaz sigara dumanları. Umurunda olan var mı? Peki o sigara dumanları ne yaparlar? O atmosferin gaddar katmanlarına karşı ne kadar dayanabilirler...? Hiç... Böyle şeyleri hiç düşünen yok. Kendini sigara dumanı olarak hissediyordu. Kimlerin kalbine girmişti de, hayatının taaaa orta yerine, nasılda bir çırpıda atılı verilmişti oradan, onları hatırladı. Kimseler düşünmez sigara dumanlarını, değersizdir sigara dumanları, her ne kadar kalbimize kadar girseler de hemen dışarı atılmak zorundadırlar, onlar da nefes alsak bile... Ama insan hayatı da mı bu kadar değersizdir? Bak yine öfkeleni. Kötü hissetti kendini... Ne yapacağını bilemedi yine. Rakı şişesine baktı, ölmek istediği aklına geldi, güldü... Neden güldü ki, sahi ölmek istemiyor mu artık. Şimdilik böyle bir şey yok sanırım. Ve bu güzel bir şeydi. Ama hala ölümden korkmaması iyiye alamet değil. Hayat o kadar tatlı gelmeli ki ölümü unutturmalı insana.

Ama bunca yalnızlığın ortasında gelmezdi o tatlılık.. Anadan doğma bir yalnızlığı vardı. Günah işlemek için bile biriyle karşılaşmamıştı. Allah vergisi bir yalnızlığı vardı üstünde. Bu hayattan alacaklıydı. Hayır hayır insanlardan alacaklıydı. Toplumdan, Evrenden, Kainattan yaşamın olduğu her şeyden... Çünkü insanlar sevmemişti onu, anlamak istememişti. Yalnızlığı ile alay etmişlerdi, oyunlarına almamışlardı, konuşmaktan çekinmişlerdi. Kendi aralarında dedikodusunu yapmışlardı 'falanların oğlu falan yalnızmış' diye 'bir insan bu kadar yalnız olur mu ya' diye, anneleri oğullarına 'oğlum falanın yanına gitmeyin o yalnız biri' diye. Yolda yürüdüğünde herkesin ona dikkatli bakması mesela, ölmesini istemesine

yeterliydi. ‘Ne bakıyorsunuz yalnızım ulan işte’ diye bağırmayı çok isterdi. Çocukları bunca sevmesine rağmen, alay ederdi, her kapıya çıkınca mahallenin çocukları, o yalnız diye... Suçu neydi? Ne yapmıştı? Bunu hak edecek elbetti ki bir günahı vardı? Neyin bedelini yıllarca ödüyordu ki? Seveda... Tabii ki sevdadandır... Başka ne olabilirdi ki. Yoksa bir insan yaşarken neden cehennemi hak etsin. Hem cehennem öteki tarafın cezası olmalıydı, bari burada değil... Yazık çok yazık. Bunca sevmişliğine yazık.. Hala anlaşılacak için çırpınmasına yazık. Ölmesine hatta yaşamasına yazık...

Derin bir nefes aldı hala tereddütteydi. Bunu her nefes alışında belli ediyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu. Canı sıkılmıştı, bunalmıştı artık boşluktan. Yalnızlığından utandı, bu kadar metafizik duygularından utandı, bunca sevmişliğine rağmen insanları, mavileri, yeşillikleri çiçekleri, böcekleri, karşılığında hiç sevilmemişliğinden utandı. -Yalnızlığı öyle gelip geçici bir dert olarak görmüyorum, kendi öz benliğimin bir parçası gibi hissediyorum onu- mesela korkmak, gülmek, yürümek gibi zorunlu bir parça... Ama bundan yoruldu artık. Hiçbir şey yapmamak canını sıktı, hiç kimsesi yok muydu? Ölmek isteyen birinin kimsesi olmaz mıydı? Birden kalktı yerinden, toparlandı, hiçbir şey olmamış gibi. Kıyafetlerini temizlercesine sol eliyle sağ pantolonun paçasına vurdu (sanırım düzeltmek için vurdu) dışarı çıkmaya hazırlandı. Biraz olsun boşluğundan kurtulmak istedi. Belki biri ile tanışmak hayalinde, belki yolda sakalları ağarmış bir evliya görür, görür de umulur ki; elini kalbine vururda yaraları geçer biraz. Kim bilir belki yağmur yağar, belki uzaylı biri Dünyayı istila eder, belki Ahmed Arif geri döner... Evet çok şey istedi, hayal etti, umudunu kırmak gibi olmasın ama hiçbir şey ol-ma-ya-cak! Bu onu daha bir bataklığa daha büyük bir boşluğa itecek böylece... Burada en azından büyükte olsa bir boşluğun içindeydi, ama işin içine umut karıştı mı?... O çok kötü işte. ‘İnsan umut ettiğince yaşar’ aynen de öyle. Peygamber doğurmuş bir anne yalnızlığı bu! Yusuf’un kuyuda ki hali gibi, bu yalnızlık.. Kutsal bir yalnızlık.. Bağırılacak yaşanılacak bir yalnızlık. Üniversitede profesörlerin toplanıp üstüne konuşulması gereken bir yalnızlık bu!

Ayakkabılarını giydi, kitabını yanına aldı. İçi az olsa da ferahladı biraz, evinin kapısını kapamadan son kez nefretle baktı, bir daha dönmek için dua edecekti neredeyse. Kapıyı sert bir şekilde kapattı. Elini sol cebine soktu ve sigara paketinden bir dal çıkarıp dudaklarına koydu, paketi cebine geri koymadan çakmağını aradı, bulamadı... Her zaman ki gibi yine çakmağını unutmuştu. Hatırlamaya çalıştı, kahverengi sehpa vardı, üstünde rakı şişesi, sigara paketi, kitabı ve çakmağı vardı... Ama kitabını ve sigarayı almıştı. Neden çakmağı unuttuğunu kurcaladı kafasında. Kızdı kendine aptallığına bunca dalgınlığına kızdı... Geri dönmek istemedi. Merdivenleri indi. Ne zaman bu merdivenlerden inse sigara içerdi. Şimdi inerken adeta sigara aşerdi canı. Her indiği merdiven sigarayı hatırlatıyor ona, daha bir canı çekmeye başladı, hızlı hızlı iniyor şimdi, düşünmemeye karar verdi sigarayı. Başka şeyler düşünmek istedi. Başka şeyler, neyi düşünmeliydi ki aklından bu kadar basit bir tutukluluğunu atsın? Daha öfkeyle daha bir hırsla daha da hızlı inmeye başladı şimdide. Düşünmeden edemiyordu. Bu kadar içine işlemişti sigara dumanı. Beşinci katın henüz üç katını inmişti. Daha da hızlı iniyor merdivenleri, neden başaramıyor, neden aklına takıldı ki sigara, neden kendi beynine hakim olamıyor. Merdivenlerden mi, yoksa sürekli davranışından mı? Merdivenler sigara içmesi için pekiştireç mi olmuştu? Kendini bir an Pavlov’un köpeği gibi hissetti. Düşünceleri durmuyor. Sürekli beyni bir şeyler üretiyor, bahaneler, mazeretler, felsefi çıkmazlar, paradokslar, Aristo mantık ilkelerini. (Daha da hızlı atıyor kalbi, nefes nefese kaldı) Tam zemin kata gelecekken artık dayanılmaz insan hızına yetişmeden yere çuvallandı...



Devreleri yandı, gözleri karardı bir an. Bu ona iyi geldi, şok etkisi yaratmış olmalı üstünde. Bu sigara değil, başka bir şeydi artık. Biraz yerde kaldı. Kimse yok muydu onu kaldıracak. Ah ulan yer çekimi, ellerin kırılısın!

Evet, dışarıdaydı şimdi. Olanca hayata rağmen çıktı, insanların içine karıştı şimdiden. Kimselere fark ettirmeden içlerine bir vatan hayini gibi sızdı. Kimsecikler fark etmedi yalnızlığını. Fark etselerdi polise şikâyet ederlerdi, içeri atırılmalıydı, bu adam devlet güvenlik mahkemelerinde yargılanıp asılmalıydı, yalnızlığından dolayı Evrenin düzenini bozmakla suçlanmalıydı. Atmosfere verdiği oksijenlerin zararının bilinmesi gerekmekteydi. Ama kimsecikler fark etmedi onu. Yok saymışlardı, çünkü kimsenin vakti yoktu durup onu anlamaya. Kimse anlamamıştı...

Ne kadar çok insan vardı, hepsinin yüzünde ayrı ayrı bir hayat belirtisi, ayrı bir hikâye izi. Asıl korkması gereken oydu. Kendisi çekinmeliydi. Kendisi onları polise şikâyet etmeliydi. Çünkü her hikâye, her hayat izi, her aşk, her sevdâ potansiyel bir baş belasıydı, buna rağmen yürüyebildiği kadar yürüdü. Ellerine sığınmak istedi, yoldan geçen insanları durdurup sarılmak istedi, kendini cellâdına bağlanmış bir kurban edası ile vermek istedi ellerine insanların. Ah insanlar... Ah güzelim insanlar... Neden hiç anlamazlar ki? Bunca saçma sapan şeylerle uğraşıpta, durup ince ve güzel şeylere vakitleri olmayan insanlarımız... Güzel insanlarımız, bizim canım insanlarımız... çıkarcımenfaatçıparasever insanlarımız bizim... Hiçbir şey düşünmeden yürüyordu. Böyle yürümek daha iyidi. Sadece yürümek istiyordu. Yıllarca yürümek... Dünyanın sonuna kadar cehennemin dibine kadar yürümek. Unutana kadar yürümek istiyordu... İnsanlara çarpa çarpa yürüyordu, üstü başı hep insan olmuştu, insanlığa bulaşmıştı elbisesi, sağına soluna bakmadan yürüyordu. Bir insan kaybettiğini nasıl bulabilirdi? Hiç denk gelmez miydi? Çarşıda sokakta pazarda...? Bir insan kaybettiği anahtarını, yastık arasında, koltuk arkasında, çekmecesinde arar ve bulur. Ama kaybettiği bir insan ise nasıl bulunurdu. Hem bu anahtar kaybetmesine benzemezdi de. Nerde aramalıydı insan kaybettiklerini, insanlara sorsa, tek tek, tanıyor musunuz deseler. Onun için yazılmış şiiri gösterebilir, bulunabilir miydi yine? Lale... Şiiri... Her şeyi... Dokunamadığı... Bulunabilir miydi? Kalbinde açtığı yarayı gösterse insanlara 'evet tanıdım' deseler 'bu Lale'nin yarası' deseler 'bundan birkaç tane daha görmüştüm' deseler, 'seni ona götüreyim, gel' deseler... Demezlerdi değil mi? Bu kimin umurunda. Sen hayat ışığını kaybetmişsin, kimin, neyin umurunda? Yüzlerce insan binlerce milyonlarca insan var, bir tane Lale etmiyorlar... Hâlbuki hepsinin elleri, hepsinin gözleri, burunları, ayakları var. 'Fizik ayrı, gönül ayrı' demiş bir şair, ne de güzel demiş. Tamda bu ânâ uygun bir dua var mıydı? Sanmam. Olsa da fayda etmez, bazı acılara dua bile işlemez! Dedim ya yaradan onu çok seviyor ki, hep ona dua etsin istiyor. Bu yüzden sürekli elleri boş bir şekilde semaya kalkıyor. Hala yürüyor, bir umudu yıkıldı doğrusu geriye kaldı dokuzyüzmilyondokuzyüzbindokuyüzseksendokuz umut. Kesin görecekti Lale'yi. Başka çaresi yoktu. Sanırım biraz boşluğa düşüyor.

Her zaman takıldığı şiir severlerin oturduğu kafe'ye gidip çay içti birkaç tane. Böylesi bir ortamda bulunmak mutlu ediyordu onu, aşağı yukarı aynı şeyleri paylaştığı kişileri görmek herkese huzur verirdi. Ama yıllardır orda oturmasına rağmen kimse tek bir kelime sormamıştı, ona sorulan tek soru 'çayınızı açık mı içersiniz?' olmuştu. Diğer insanları izledi, mesela karşı masada oturan çiftte baktı biraz. Esmer kıza mesela. Koyu kahve renkli gözlü kıza, kızın ağzındaki sessiz harflere dikkat kesildi. Kelimeleri. Kelimeler... Kendini kelimelerin dünyasına attı bir anda, bir sürü harf vardı, sonsuz halde üretilebilecek kelimeler vardı. A'dan Z'ye ne ararsan vardı. Kocaman kocaman harflerin içinde kendisinin mahsur kaldığını hayal etti. Baş edemiyordu onlarla. E'yi aldı kaldırdı başka bir harfin yanına koydu. Birde -S'yi alayım- dedi. -Yok, olmaz- vazgeçti. A' aldı M' aldı K' aldı. -Hayır bu da olmuyor- keşke

matematik bilseydi diye düşündü, Atom fiziği ile uğraşsaydı keşke. Yalnızlığını ölçseydi. Boşluğunun yarıçapını hesaplayabilirdi beklide. Birden irkildi ‘Çayınız efendim’ diyen garsonun sesiyle. (Aptal garson)

Düşündüğü harflerin hepsi yok olup gitmişti, bir hayalden daha uyandırıldı, teşekkür etti sadece (gerçi henüz çay istemeden geldi ama olsun) bir sigara çıkardı, ahhh çakmak. Çakmağı unutmuştu değil mi? Hemen sağında ki masada yalnız oturan bir kadın vardı, ona baktı, masasında iki paket sigara bir kurşuni kalem, telefon, çanta ve bir kitap, şiir kitabı hem de. Lale olmalıydı bu.. Heyecanlandı birden. Ne Lale’si şimdi durup dururken. Evet Lale. Şiiri idi Lale. Gül kokulu Lale. Hiç sevilmemişliğine rağmen çok sevdiği Lale. Hiç görmememesine rağmen kokusunu bin kilometreden aldığı Lale. Her gördüğünü ona benzettiği fakat, kimsede onu göremediği Lale. Evet, yalnızlığının nedeni az çok belli oluyordu şimdi. Ölmek istemesinin nedeni belli oluyordu. Ama bekleyen bir insanın, beklediğini görmeden ölmek istemesi ne garip şey. Beklemenin verdiği acıyı kalbinin kaldıramaması ne garip. Bunca bekleyen varken hala insanların birilerini terk edip gitmesi, ne garip şey.

Hala kadına bakıyor. Sağ masada oturan kadın başını kaldırıp gayri ihtiyarı ona baktı, çünkü hala bakıyor.. Dikkatlice bakıyor, bir şey olmuş gibi bakıyor... Hem heyecanlanmasına hem de öfkesine bakıyordu. Kadın kitabı kapattı. Korkmaya başladı, rahatsız oldu bakışlarından. Kadın okuduğu şiir kitabını kapatırken ‘mavinin el kitabı’ olduğunu gördü kendisi. Kendi kitabını bir başkasının elinde okunuyor vaziyette ve hatta yüz bin yıllık hasretle beklediğine benzetmesi daha da garipti.. Heyecanı daha da artmıştı, neredeyse kalbi Richter gibi devriliyordu üstüne.. Beddualarda ki gibi ‘boyunu altında kalacak’ neredeyse. Önüne baktı. Sakinleşmeye çalıştı. Derin nefes almaya başladı. Bir an önce bitsin istedi bu. Şu karşıda gördüğü kadın Lale olsa bile, kalbinin şu hızlı atmasını engellemek istiyordu. Ne yazık, kendi kalbimize bile sahip çıkamıyoruz. Kendi başına hareket eden bir organ gibi, istediği zaman atıyor, istediğine vuruluyor, istediğini hayatından bir anda (göz kırpmak sızın) çıkarıyor... Ama sorsan, oturup iki kelam edecek olsan, ‘valla abi şimdi ne desem bilemedim ki’ der, ‘bizim iş, sadece kan pompalamak’ der. Derdimizi kendi kalbimize dahi anlatamayacak kadar yoksunuz, aciziz biz. Ne yapmalı bu kalp denen aptal organla, işi gücü sadece kan dağıtmak olan bu, sözde ‘dağıtım merkeziyle’ ne yapmalı, nasıl baş etmeli? Bunun düğmesi, kurma kolu vs, yok ki basalım kapansın. Acıları delete ederek silemeyiz ki veya kirlenince çıkarıp yıkayamayız ki...

Bunları düşünmek aptallıktı illaki. Hayat olanca tam karşısında duruyordu. Bunca acıları, yalnızlığını ilk defa birinin ellerinde görüyordu. Aslında kalbine bunca laf atmasının nedeni buydu. Kendi hikâyesini şimdi bir başkasının ellerinde görmek, kendi kalbini bir başkasının üstüne görmek gibidir... Çok yakıştırırsın ama yinede kalbin sıkışır anlamsız... Kim olursa olsun, beklediğine benzer. Çünkü bir tek o okusun istersin, bir tek o haberdar olsun istersin hayat hikayenden..

Önüne baktı.

Kadın da hafiften ona bakıyordu, aslında korkmuştu kadın ondan.

Çayını karıştırmaya başladı. İyice karıştırdı, sinirlendi birden, daha hızlı karıştırdı. (Neye sinirlenmişti ki?) Şeker de kullanmıyordu oysa. Bardağa vura vura karıştırıyordu.

Etrafindakileri rahatsız edecek kadar sert karıştırıyordu, hızını daha bir arttırdı. Herkes ona bakıyordu. Kadın da ona bakıyordu. Artık bir şeyler olsun istiyordu, boşluğa düşüyor gibiydi, Herkes korkmaya başlamıştı, sessizlik oldu. Daha bir hızlı karıştırınca bardak kırıldı. Kimse

nefes bile almıyordu adeta, ortamda ölüm soğukluğu vardı. Kimse ne olduğu anlamamıştı ki, kimse bunun ne olduğunu düşünmeyi bile akledememişlerdi... Bir şeyler olmuştu.. Bardak kırılmıştı. Çay dökülmüştü. Herkes donakalmıştı. Herkesin ilgisini tuhaf bir şekilde çekmeyi başarmıştı. Peki, tamda şu an ölseydi, herkesin ona saygısı daha mı artacaktı. Herkes yine böyle saçma sapan bir tepki verirler miydi ona? Aslında tepkisizlik en büyük tepkiydi. Zira susmak, en iyi cevaptı bekleyenlere... Kendisi anlamıştı, -ah canım benim, güzel insanlar, nasılda donup ta kalıverdiler öyle- gülmeye başladı. Mutlu oldu bu durumdan. Herkes adeta iğrenerek bakıyorlardı ona... Cebinden biraz para çıkardı masaya koydu ve hızlıca dışarı çıktı.

Görev tamamdı. Onun için büyük mü büyük bir maceraydı. Bu gününde kurtarmıştı. Yalnızlığına eklenti olsun diye, bugün olağan üstü şeyler yaşamıştı, mesela herkesin içinde bir bardak kırmıştı ve insanların beyninde milyonlarca soru işaret yaratmıştı... Gülüyordu... Ne acı, yaşadığını kendine, bardak kırmakla tatmin etmesi. ‘yaşıyorum işte ulan canım insanlar’ der gibi bir macera araması. ‘ben sizin gibi değilim, sizler olağan üstü şeyler yaparak, mesela para kazanmak için yapmayacağınız şeyler yoktur, kırmayacağınız kalp yoktur, dağıtmayacağınız ev-bark yoktur, (bunları yaparak) mutlu olursunuz. Ama ben sizin gibi değilimdir. Ben masumca gülüşlerim vardı, psikanalizi yapılması gereken kelimelerim vardır, bardak kırar mutlu olurum ve yaşadığımı kendime resmederim, sizler... Ah benim berbat insanlarım, sizler öyle misinizdir?’

Paketinden bir sigara çıkardı, -çakmağı unuttum- dedi ve hırsla yere attı sigarayı, arkasından bir el omzunu tuttu. İrkildi önceden, ama sıcaklığı vardı, hissetmesi vardı, omzunun yeniden yaratıldığını hissetti... Hayır hayır, sıcaklığı öğrendi. Yok bu da değil, omzunun ne işe yaradığını öğrendi...

‘Merhaba’ dedi ince sesiyle.. Kimdi bu? Evet, dur şimdi hatırladı, şu lanet olası bardak kırdığı cafedeki kahve renkli gözlü kızdı... Şaşırdı. Konuşabiliyor muydu? Önce bunu bilmesi gerekliydi.. Biri ona sıcaklığını vermişti, ‘Merhaba’ demişti.. Akli cidden çok karıştı. ‘Merhaba’ demesi yetmezmiş gibi, bir de gülümsüyordu ona. Hayret. ‘Merhaba’ dedi anlamsızca. Ondaki bir şeyler bekliyordu, Kafe’den buraya kadar takip ettiğine göre bir şeyler soracaktı belli. Ama sustu. Gözü bir an kızın elinde tuttuğu kendi kitabına takıldı, sahi, evden getirdiği kitabı Kafe unuttu, iyi mi?

‘Şey ben, öyle orada sizi öyle görünce kendimi kötü hissettim’ dedi kız. ‘Neden’ dedi bizim ki kestirip atacakmış gibi. (kızlardan hiç anlamıyor, siz görmüyorsunuz ama kızın gözleri parlıyor ona bakarken, kızın gözleri bin umut) ‘Vaktiniz var mı biraz?’ dedi kız. ‘Neden’ (demedim mi size, bizim ki bu işten anlamıyor) ‘Konuşmak istiyorum sizinle’ dedi kız. ‘Benden korkmuyor musun’ dedi bizimki. ‘Hayır’ dedi kız. ‘hem korkulacak neyiniz var?’ ‘Yalnızlığım var, bulaşıcı bir yalnızlığım var hem de’ ‘Yok korkmadım’ dedi kız.

Bir an göz göze geldiler, güldüler birden...

Kız elini uzattı, ‘adım Ebra’ dedi...

Elini tuttu, fakat adı neydi? Var mıydı bir adı? Bu dünyada çağırılmış bir ismi? Bir unvanı? (kendiside unuttu adını sanırım) aklına birden kızın elinde ki kitap geldi, kendi adını unutmak ne garip. Çağırılmaya çağırılmaya unutulmak ne garip.

Kız şaşırmıştı. ‘adınızı biliyorsunuz umarım’ dedi,

‘Elgin, ismim Elgin’ kızın şaşkınlığını görünce anlatmaya başladı,

‘evinden, yurdundan uzak kalan demek Elgin’ tekrar gülüştüler. Kendi ismini hiç tanımadığı bir kızın elinde ki kendi kitabına bakıp demesi...

Biraz yürüdüler, bir bankta oturdular.

Ebra orta boylarda, kahverengi (koyu kahverengi ama) gözleri ile güzel bakışlı bir kızdı. Hafif kilosuna bakılacak olursa, vücudu tam bir altın oran içindeydi. Yüzündeki masumiyeti ise görülmeye değerdi. Gözleri parıl parıl bakıyordu, bir insan bu kadar güzel bakabilir miydi birine? Kim bilir ne kadar güzel gülüyordur şimdi bir de... Yüzüne bakarak:

‘Cafede bana öyle bakınca biraz korktum açıkçası, sonra şey oldu’

‘Ne oldu’ dedi Elgin (O da yüzüne bakarak)

‘Bardağı kırdın, ama bunu kasıtlı yapmış gibiydin, inanlar korktular, arkandan baya laf söylediler, ama çok tatlıydın çıkarken, çok güldüm o haline’

‘Güldün mü?’

‘Evet, senin de güldüğünü görünce çok hoşuma gitti, (birden ayağa kalkıp) sen karıştırmaya başladın çayını, hızını arttırdın bir an sessizlik oluştu, sen daha çok arttırdın, herkes sana bakmaya başladı, sen biraz daha derken, -çattt- kırıldı bardak. Görmeliydin herkesin yüzü morardı adeta...’

‘Bir de şeker de yoktu çayda’

‘Ne?’ dedi Ebra şaşırarak

‘Ben şeker kullanmam ki’

Kahkaha atıp gülmeye başladılar...

Ebra Elgin’in yanına oturdu, sustular bir an. Hala gözü kızın dizlerine bıraktığı kitabındaydı, hala şaşkındı aslında. Ne yapacağını ne anlatacağını bilmiyordu, belki de yıllarca bu anı beklemişti, anlatmak... her şeyi bir çırpıda anlatmak... Gözlerinin içine baka baka anlatmak istiyordu, ama nerden başlamalıydı, hangi birinden bahsetmeliydi, tam olarak hangi şiiri okumalı, hangi şarkıdan bahsetmeliydi, aşık mı olmuştu yoksa şu dünyalar kadar güzel gülen Ebra’ya. Yok, hayır, onda bir şey görmüştü, onda bir şiirlik görmüştü. Onu Lale’sine benzetmişti. Peki, şimdi bu yaralarını geçirir miydi? Gülüşüyle iyileşir miydi onun yaraları? Bilmiyordu.

‘Bende çok yalnızım, biliyor musun?’ dedi Ebra.

Nasıl olabilirdi ki? Kendinden bir başkası nasıl yalnız olabilirdi?

‘Sende mi çok yalnızsın’

‘Evet’ dedi Ebra. ‘hem de çok yalnızım, o kadar ki, okuduğum roman karakterleriyle konuşacak kadar yalnızım, kimsesizsim.’ (mavinin el kitabını göstererek) ‘bak mesela bu kitap, içindekiler sanki beni anlatıyor, yazar bir karakter çizmiş içinde, beni sürdürüyor sanki’ Elgin tebessüm etti. Çok şaşırmıştı, hikâyesinin ilk defa biri tarafından kabul görmesi onu mutlu etmişti...

‘Sen şiir sever misin peki?’ dedi Ebra.

‘Yok, sevmeme’ (öfkeyle)

‘Yaaaa, çok yazık’

‘Nedenmiş o, şiir sevmemenin neresi kötü’

‘Ben şiir sevmeyen insanlardan korkarım, kalbinde ufak bir şiir parçası olmayan insandan çekinirim’ dedi umutsuzca Ebra.

‘Çok mu seviyorsun şiirleri, romanları’

‘Evet’

‘Ne yazık sana, ellerinde ki umudunu hep şiire vermişsin, gülüşünü aşık olduğun roman karakterlerine saklamışsın’

‘Evet, çünkü gerçekler çokta güzel şeyler değil, zira bunca kitaplara sığınıyor olmamın iyi bir şey olmadığını bende biliyorum’

Anlatsa anlar mıydı onu, sanmam, o da anlamazdı, herkes gibi o da çekip giderdi, gülüşünü gösterip ağlatırdı herkes gibi... -Ah şu benim güzelim canım sevdiklerim, neredeler ki şimdi. Zamanın da hepsi aynı şeyleri söyleyipte gitmemişler miydi? Kendi kurulu düzenleri, ne pahasına olursa olsun, bozmadıkları yetmezmiş gibi, sizleri de değiştirmeye kalkışmamışlar mıydı? Yalan mı bunların hepsi? Ah benim canım insanlarım nelerde etmişlerdi bizlere, durup dururken nereden çıktın ki karşıma, şimdi bir umudum daha oldu iyi mi? Gülümseyerek kaderimi değiştireceksin hiç yoktan, gizlendiğim, sığındığım karanlığımdan bir daha çıkarmak isteyeceksin beni, zorlayacaksın sevmeye, sevdirmeye, yalnızlığımdan edeceksin, alıştıracağını kendine, anlatmaya, acılarımızı paylaşmaya. Sonra zamanı gelince sürüp gidecek ayrılık... Normal bir şeymiş gibi gelecek bize bu, sanki bunca ay bunca yıl hiç olmamış gibi birlikteliğimiz. Sanki hiç sevmemişim gibi olacağız bir birimize karşı, herkesin senli hakları olunca, bir ben dışarıda kalacağım. Bütün insanların senin gülüşünü izlemeye imkânı olacak, bir benden gizleyeceksin onu. Sadece ben duyamayacağım sesini veya bir başkasıyla saçma sapan konuşurken duyacağım... Sonra hiç olmamış gibi 'sen yoluna ben yoluma' diyeceksin. Sen unutup gideceksin, ben gülüşünü hatırlayıp yeniden büyük kocaman devasa yeni yeni boşluklara yelken açacağım. Ah güzel Lale, yaralarımı seni sürüyorum, tuz misali. Çok acıtıyor hala. En güldüğün yerlerim acıyor. Şimdi tutup seni unutmak mı gerek? En olmadığında sırtımı yokluğa çevirip 'beklemiyorum ulan işte seni' demem mi gerek? Kimselere söylemeden, yaradana bile fark ettirmeden acını uslu uslu çekmem mi gerek? Peki sen? Sen şimdi oturmuş ne yapmaktasın ki? Beni mi düşünüyorsun? 'saçmalama' benim bu hislerim ne önemi var, bunları kime anlatmalıyım. Kimlerden derman dilenmeliyim, seni unutmak için kaç milyon yıl geçirmeliyim- birden yüzünü henüz sadece adını bildiği güzel gülüşlü Ebra'ya çevirdi. Hiçbir şey demeden kalktı. Gitmek istememesine rağmen, gitmek zorundaymış gibi hissetti kendini, buna mecburdu, karanlığına gitmek zorundaydı. Beklemeye vakti kalmamıştı, oturup birinin gülüşünü seyretmenin zorluğuna kapılmamalıydı. Kendini yeterince boşluğun kollarına bırakmıştı zaten, seviyordu o yalnızlığı aslında. Tuhaf bir his takılmıştı boğazına, günlerdir aylardır ve hatta yıllardır beklediği suskunluğunu bozmasına çok yakındı, ama içinden gelmedi bu defa. Belki de kafasında ki sevgili profiline zarar vermemek içindi bu. Ama Lale'yi anlatacaktı ona, aldatmış sayılmazdı ki? İhanet etmiş sayılmazdı? Ne acı, hiç olmamış ve olmayacak birini hayallerinde bile aldatmak istenilmemesi...

Ebra'nın üzgünlüğü gözlerinden okunuyordu. Şairin şiirini yazdıktan sonra, sevdiğine kavuşturmamış bir imge gibi kalmış gibiydi aptal bir şiirin içinde... Bir şey söylemek istedi ama kelimeler çıkmadı ağzından. Elgin arkasına bile bakmadan yürüyordu.. Bir şey düşünmek istemedi, sonsuzluktaydı sanki sonsuz bir çarşaf serilmişse altına, çekiliyordu, o da buna rağmen yürümeye çalışıyordu. Yalpalaya yalpalaya yürüyordu. Yanlış mı anladım, sanırım birinin kalbini kırmıştı. İlk defa biri ona parlak gözleriyle, kocaman kocaman gözleriyle yalnızlığını avuç içine almış ondan köpek gibi yardım bekler bakarken, yarı yolda bırakmıştı... Evet, bu doğru, koskoca Rigel yıldızının en meşhur şairi, Elgin bey birinin kalbini kırmıştı. Yerdekiler ve göktekilere hemen haber edildi... Haber bültenleri alt yazı geçtiler, gazeteler erken baskıya gönderildi, bir iki kiralık şair, şiirlerini yazmaya başladılar bile, ülkenin üst düzey yetkililerinden art arda kınama açıklamaları geldi, parti liderleri tek tek açıklama yaptılar, muhalefet partileri birleşip genelge yayınladılar. Ülkenin dışarıdaki bazı temsilciliklerimiz kapatıldı, elçilerimiz evlerine döndüler.. evrende bazı değişiklikler baş gösterdi, yüz yıllık beklentiler boşa çıktı, gökten ilahi bir kaynak tarafından (burası kesin değil) edilen dedikoduya göre, kurtarıcı Mehdi gelmekten son anda vazgeçmişti..

Bunlar olurken hala yürüyordu kendisi. Ne yazık ki bir daha görmeyecek olması. Ne yazık ki bir daha güzel gülüşünü bilmeyecek olması, kokusunu içine çekmiyor olması... Bu o kadar önemsizdi ki, kendisini bunca yormasına gerek bile yoktu. Ama olsun. Yüce bir sevdanın

temelleriydi bu. Kim ne derse desin, bu hissizlikle geçirilen bir milyon seneye bedeldi ve daha önemlisi, bir gülüşüyle geçiyordu yaraları...

Evinin yolunu tuttu, Ebra hala arkasını dönüp gelmesini bekliyor muydu? -Sanmam, gitmiştir o çoktan- (arkasına baktı) Şaşkınlıkla öfkeyle önünü döndü, ne garip hala bekliyor. Umut dolu gözlerle bekliyor, sanki biri onu bu Dünya da unutmuşta az sonra gelip alacakmış gibi bekliyordu. Birinde bir şey unutmuş gibi bekliyordu... kendini bir şiirin içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordu, ilk harfi büyük yazılmış son harfinden sonrada nokta konmuş bir şiir.. Çıkamıyordu işin içinden. Birinin elini uzatması gerekliydi artık yalnızlığına, biri de uzatmıştı. Ama tutmadı elini, kendisi ne istiyordu, bunca şiiri kime ne için yazmıştı, hala Lale'yi mi bekliyordu yoksa? Kimseyi onun yerine koyamaz mıydı, ama Lale koymuştu, gülüşünü satmıştı, kimlerle el ele dolaşıyordu şimdi kim bilir? Bunu hak etmiyordu.

Arkasında bekleyen birini bırakıp evine gitti. Yürüyordu yeryüzünün en atmosfersiz insanı, aslında polislerin onu tutuklayıp, yargıçların yargılaması gereken biriydi o... bu ülkenin kolluk kuvvetleri bu adamı toplumdan uzaklaştırması gerekmektedir. Sürülmeliydi, çok uzak yıldızlara sürülmeliydi, o kadar uzak bir yıldıza ki; bakılınca gökyüzünden Dünya bile görünmemeli... Veyahut biz toplum olarak uzaklaşmalıydık ondan... Çünkü birini dinlememişti. Çünkü resmen birini terk etmişti. Çünkü birinin umut dolu gözyaşlarını beğenememişti.. Çünkü kendisine yapılanı çabuk unutmuştu...

Bunları duyar gibiydi.. Koşmaya başladı, daha da hızlı koşmaya başladı. Koşuyor. Hızlı, daha da hızlı, neredeyse ciğerleri patlayacak, nefes alamıyor. Göksüne sanki bin kiloluk ağırlık bırakılmışta nefes almaya zorlanmış gibi koşuyor. Peki, bir insan geçmişinden saatte kaç km hızla kaçabilir ki? Kaç dua etmeli, kaç kızla sevişmeli, kaç kadeh kalkıp inmeli...

Soluk soluğa kaldı, istemsiz durdu, artık ciğeri neredeyse iflas edecekti. Bir daha koşamazdı herhalde. Nefes dahi alamazdı.. Bir iki soluklandı, geri döndü. Kendini kötü hissediyordu çünkü.

Tekrar geri geldi Ebra'nın olduğu yere, çok uzaklaşmamıştı zaten, koşmuştu ciğerleri çıkana kadar. Yürüdükçe güzel yüzü görmeye başlamıştı, garipliğini sezdi, yalnızlığını, gidememişliğini fark etti. Kendisine benzetti bunu. Gururlu bir insan, bu hareket karşısında bir saniye bile beklemeden giderdi, ama o gitmemişti, değil ki gurursuzluğundan, muhtaçlığından gidememişti... Ve bu ne acıydı, ne yazıktı, ne garip bir şeydi... Kendisinden utandı.

Ellerini yüzüne koymuş, dirseklemiş, öylece çocuk gibi uslu uslu durmuş... Yanına oturdu, küsmüştü sanırım Elgin'e... Daha henüz adından başka hiçbir şeyini bilmediği birine küsmüştü. Ne garip.

'Özür dilerim' dedi Elgin.

(Bir şey demedi Ebra)

'Gerçekten iyi değilim ben, ne yapacağımı bilemedim, korktum galiba, alıştığım bu şeyde...'  
(Sözünü bitirmeden Ebra eliyle ağzını kapattı...)

'Konuşmak ister misin' dedi Ebra.

(Eli hala ağzını kapatmış)

'Ehevet'

'Anlamadım' dedi Ebra, 'Konuşmak ister misin benimle?'

(Elgin Ebra'nın elini çekti ağzından)

'İzin verirsen konuşurum'

‘Aa pardon af edersin’ (gülerek)

Elgin çok şaşkıındı, böyle bir insan nasıl yalnız olabilirdi, hayat doluydu adeta, çocuk gibiydi, sanki hiç yarası olmamış gibiydi. Böyle bir insanı görmesi hayrete düşürmüştü onu. Nasıl davranacağını şaşırmıştı, hala sigara içmediğini hatırlıyordu her defasında, başına doğru ince bir sızı veriyordu... İçinin sıkıntısı biraz olsun hafiflemişti ama... Neye uğradığını şaşırdı. Dengesizliği tuttu yine, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti, bu yeni bir şeydi, tıpkı yeni bir gezegen keşfetmeye benziyordu... Ebra... Ebra... Kimdi bu, nereden gelmişti, hangi atmosferin hangi bitki örtüsünün izi taşıyordu? Kendi kitabını okumuş muydu? Ve daha da önemlisi onun gibi biriyle ne işi olabilirdi? Herkes gibi neden ondan korkmuyordu? Aklında birçok soru işareti vardı. Ama ona sorabilirdi.

‘Çok canım sıkılıyor’ dedi Ebra. ‘Her canım sıkıldığında şu parka gelirim, içim ferahlar, kitap okurum, hem sen çocukları sever misin, ben çok severim, gece yıldızları severim. İnsanların bir birini sevmelerini severim, umutları çiçekleri severim, mavileri severim...’

‘Ne güzel’ dedi Elgin

‘Sen, sen sevmez misin hiçbir şeyi, hep mi böyle suratın asık dolaşırsın?’

‘Aslında öyle değil o tam olarak’

‘Tam olarak neymiş?’ dedi Ebra gözlerinin içine bakarak.

‘Gölünecek, mutlu olunacak pek az şeyimiz var, topluca yitirdiğimiz... Bana da verilen paydan yiyorum ve bu büyük dilimden bana pek nadir güzel tarafları düşüyor’

‘Sen almak istiyor musun?’

‘Elbette’ dedi Elgin.

‘Sanmam, mutlu olmak isteyen kendine değer veren, illaki ne yapar ne eder mutlu olur, âşık olur mesela, hem aşk sadece acı çekmek midir? Bence hayır, birini sevmek Dünya’nın en güzel şeyidir. Âşık oldu mu biri, hep acı çektiğinden yakını, asla bunu kabul edemem, Aşk gülmektir yerli yersiz, gülüşünü hatırlayıp, bu güzel bir şey değil mi sence de? Mesela sevdiğin öldüğünde acı çekersin, ama sevdiğine âşık olduğunda acı çekmezsin, aynı şey değildir.’

‘Bilmem şey haklı olabilirsin sanırım’

‘Ölmeyi hiç düşündün mü?’

(şaşıarak lafı geveledi) ‘eee evet sanırım, birkaç defa düşündüm’ dedi Elgin

‘Biliyor musun, öldükten sonra sevdiğin için, o ‘dayanılmaz’ dediğin acıları bile çekemiyor insan, ölmek diyince iki defa hatta üç defa düşünmeli.

‘Belki ama...’ (lafını bitirmeden yine araya girdi Ebra)

‘Ama olmuyor değil mi bazı şeyler? Evet, olmuyor, çünkü hiç birimiz istemiyoruz, iyi olmanın peşinde değiliz hiç birimiz, macera arıyoruz hayatımız için, başka başka hayatları kıskanıyoruz, milletin evini arabasını işini kıskanmak bitti, bu defa da hayatlarını yalnızlıklarını, acılarını kıskanıyoruz, bizim acılarımız daha çok olmalı diyoruz, ölünecekse biz ölmeliyiz diyoruz, ölüm yarışmaları yapıyoruz, tıpkı kadıların ‘Altın günleri’ gibi günler düzenlemeyi düşünüyoruz, aramızda ki birini seçip öldürüyoruz sürekli, ve yarışmalarda hangimizin ölüsüne daha çok reyting verilirse onu star yapıyoruz, sorular soruyoruz onlara, bilenlere ödüller biçiyoruz...’

(Elgin çok şaşırmıştı, şu karşısında duran kişiye adeta kilitlenmişti, konuşamıyordu, hayran kalmıştı neredeyse)

‘Bu dediklerin senin mi yoksa kitaplardan mı öğrendin?’

‘Bak mesela şu kitap, ‘Mavinin el kitabı’, şair ölümden çok bahsetmiştir burada, ölmenin neredeyse gerekli bir şey olduğunu anlatmıştır, bence yanlış.’

‘Neden okuyorsun o zaman’ dedi öfkeli bir şekilde

‘(gülerek) -Ölmek lüks bir şeydir-, şairin bu sözünden dolayı. Ölümün bile, herkes tarafından ulaşılamayacağını bildiği için.

Elgin çok etkilenmişti, mutluydu da, ellerinde kendi hikâyesi, kendi şiirleri, kendi yalnızlığı bulunuyordu. Kendini Ebra'ya karşı aciz hissetti birden.

'Okuyor musun?'

'Çok' dedi Ebra.

'Hayır, öyle değil, okul...'

'Ha özür dilerim, yok (tatlı bir şekilde) öğretmenim ben'.

'Ne güzel'

'Sen?' dedi Ebra.

(-Şairim demeli miydi? İşe yaramazın tekiyim, asıl mesleğim acı çekmek, unvanım ise yalnız olmak... Sabahları evden çıkarım, akşama kadar milletin mutluluğunu seyrederek evime gelirim. Çalışmam, iş güc yapmam, baba mirasıyla geçinirim. Çok zengin sayılmam, ama çalışmamada gerek yoktur. Hobilerim arasında okuduğum roman kahramanlarının sonlarına ağlamak vardır... Günlerce aylarca ağladığımı bilirim, hele o Gregor'un sonunu okuyunca...)

İnsanların normal hayatları vardır, gerçek... Hayal ürünü olmayan, çalışmaya ihtiyaç duydukları hayatları, bunların yarattığı sorunları, acıları ve yalnızlıkları vardı. Peki ya onun, onun ne acısı vardı? Bir yerde çalışmıyordu ki patronla tartışsın, SSK'sı yatıyor mu diye bakmıyordu ki? İzin gününü hafta sonuna denk getirmek için uğraşmıyordu ki?

Evet, onun boşluğu vardı, varlık ile yokluk mücadelesi vardı, terk edilmişliği vardı...

(Yüzünü ekşitti)

'Tamam, sorun değil bilmesem de olur' dedi Ebra

Aslında demek istiyordu, -benim o, o elinde tuttuğun bana karşı delil gösterdiğin, adam değilsin sen dediğin kitabın sahibiyim ben, aşklarını yalnızlıklarını, öfkeleri anlatacak cümleler aradığında baktığın kitabın sahibi benim.-

Ama demesi saçma olurdu, bu bir şey değiştirmezdi onun için, bu da küçük bir sırrı olsun istedi.

'Ben bir şey yapmıyorum, düşünsel çalışmalarım metafizikler topluyorum evime, tek başıma yaşıyorum'

'(gülerek) metafizikler mi topluyorsun evine' dedi Ebra

'(Kendisi de gülerek) evet..'

'Çok tuhafsin gerçekten'

...

Sanırım biraz daha iyi olmuştu bu, oturup her şeye herkese meydan okur gibi konuşmuşlardı. Elgin'e iyi gelmişti, yılların özlemini hasretini anlatıyordu sanki, hiç susmadı, konuştu. Anlattı, anlatmayı da sevdi galiba, içi boşaldı, hafifledi, kendini mutlu hissetti. Hatta bir ara 'lale olmasa da olur, nasıl olsa anlatıyorum onu' diye iç geçirdi. Gözlerine bakıp konuşuyordu Ebra'nın, kaşlarına bakarak anlatıyordu, kelime kelime harf harf anlatıyordu. -Ne de güzel dinliyorsun- diyordu. Baştan aşağı her şeyi anlatıyordu... Diğer yandan yalnızlıkları da bir birine sarılmıştı, gün bitiyordu gece oluyordu, mutlu oluyorlardı, daha önemlisi bunu hak ediyorlardı...

.....



Ebra'yı evine bıraktı, mutluluğu vücudunu taşıyordu. Bu sadece içini dökmüş olmanın verdiği bir histi. Zira çok dolmuştu, göz gözü görmez dumanlı bir odanın içinde kalmışta, biri ona gelip bir pencere açmış gibiydi. Kalbi ferahlamıştı...

Kapısının kilidini açtı, ayakkabısını içeri aldı, önce mutfığa girdi, bir bardak su içti, koyu kahverengi sehpanın önünde oturdu, hayat ne de garipti, henüz daha bir gün öncesine kadar bütün umutları tükenmiş, ölmek isterken, şimdi birinin çıkıp hayatına girmesiyle neleri değişmişti. Dünyü hatırladı, rakı şişesini hatırladı (gülümseyerek) eline aldı şişeyi, -aziz dostum, biri var, adı Ebra, çok güzel bir gülüşü var, üstünde benim şiirlerim var, beni dinledi biliyor musun? Çok güzel dinledi, 'hem istersen seni hep dinlerim' bile dedi, sana gerek kalmadı artık, ben ona anlatırım istediğimi- dedi ve rakı şişesini dolaba attı. Gülümseyerek bir iç çekti. Kalktı bir şeyler yedi, üstünü değiştirdi, dışerini fırçaladı, yatağına uzandı, son kez düşlerini kurdu, onun gülüşünü hatırladı ve gözlerini yarın sabaha kadar açmamak üzere kapattı...

.....

*(-Uyanmak tekrar, öyle bir günün sabahına ki, güneş değil, gözlerin aydınlatmalı gecemi.  
Uyanmak tekrar, yüzünün hatlarına bakıp bakıp.  
Uyanmak, güneşi kışkandıracak gülüşünle.*

*Uyanmak...  
Ağzında gevelediğin günaydınla...-)*

Gözlerini açtığı anda henüz güneş tam tepeye ilişmişti, gözlerini hafif araladı, saate baktı 12.15'i gösteriyordu, mutlu uyandı, günlerdir, aylardır belki de yıllardır böylesi uyanmamıştı, neden? Nedeni var mıydı böyle huzurlu uyanmasına? Yoktu ama, varmış gibi yapıyordu sanırım. (öyle yapsın bakalım)

Yataktan kalktı, mutfığa gidip kahvaltısını hazırladı, önceki günlerde ki gibi değildi masası, şenlikliydi, sevgiliye hazırlanmış gibiydi... Haşlanmış yumurta, bal, reçel, üç çeşit peynir, kızarmış ekmek, dana jambon, salam, yumurtalı sucuk (çift sarılı) bir demlik çay... Üstünü değiştirdi, geldi masaya oturdu. Derin bir nefes aldı, aklına birden kitaplığın oralarına fırlatıp attığı rakı şişesi geldi. Kitaplığa baktı, gülümsedi, hiç oralı bile olmadan önüne baktı, kızarmış ekmeğe biraz bal sürüp çayını doldurdu, mutlu hissediyordu kendi, bu kendine değer vermişliğin bir göstergesiydi, zira kahvaltının mutlulukla bir ilgisi muhakkak ki vardı... O da herkesmiş gibi, mutlu olmaya hakkı varmış gibi kahvaltısını yaptı.

Masadan kalktı, güzelce hepsini tek tek dolaba tekrar yerleştirdi, sağı solu biraz düzeltti, rakı şişesini yerden kaldırmaya tenezzül bile etmedi, oysaki daha düne kadar ölümüne şahit yazılacak tek nesne rakı şişesiydi. Ne yazık, insanların acı dolu anlarını paylaştığı şeyleri en küçük bir mutlu olduğu anda hemencecik satıvermesi. Ne yazık yalnızlığını paylaştığın kişi bir anda bir el tutup ta unutuvermesi insanoğlunun...

Hızlı bir şekilde evden çıktı, tekrar kafe'ye gidecekti, ama bu defa evvelki günkü gibi değildi elbette. Daha istekli daha bir mutlu gidecekti, çünkü birini bekliyordu. Bekliyor muydu sahiden, görme umudu var mıydı? Evet, dün bir daha görüşmek üzere sözleşmiştiler. Yine aynı saatte, aynı yerde, aynı zamanda aynı günde, aynı gökyüzünün altında, aynı bedenle, aynı kafayla, aynı el, aynı kollarla... Peki, şimdi değişen ne idi? Neden mutluydu, dün bugünden ayıran şey neydi onun için? Yalnızlık... Yalnızlıktı onu bu hale getiren, hikâyesini birileriyle paylaşıyor olmaktı. Ne olursa bu rahmani yalnızlıktan kurtulmak istemesiydi.

Birilerinin elini kalbine vurmasını istemesiydi artık. Bunun için katlanıyordu saçma sapan mutluluk oyunlarına, kahvaltılar yapmayla, birilerinden hala umutlu olmayla beklemekle... Zira kendiside biliyordu olmayacağını, şu ebedi yalnızlığın şu boşluğunun bitmeyeceğini... Rakı şişesi nerdeydi? Midesi bulanmaya başladı. Şimdi sırası değil, çıkmalıydı evden. Ayakkabısı giydi, anahtarını ve birkaç şey daha, tam kapıyı kaparken yine çakmağını unuttuğunu hatırladı, bir koşu gidip çakmağı da aldıktan sonra aşağı inmeye başladı. Merdivenleri tek tek iniyordu, sakın sakın... Ne garip şey, hırslı değildi, sanki yaşadığı her şeyi unutmuştu? Peki, bu onca şiire onca yalnızlığına ihanet sayılmıyor muydu?

Hiç bir şey düşünmeden buluşmasını bekleyeceği yere kadar yürüdü, pek uzakta değildi zaten, insanların arsına karışarak yürüdü, bu defa kimseye çarpmadan yürüdü, kimseye bakmadan, kimseye ilişmeden, kimseyi düşünmeden yürüdü. Alacaklı gibi değil, besbelli mutlu bir şekilde yürüdü. Hiçbir şeyi düşünmeden dert etmeden yürüdü. Yüreğindeki lekelerin silindiğini fark ederek yürüdü, bir insanın mucizevî gülüşünün nelere nelere baskın geldiğini düşünerek yürüdü? Şimdi, tamda şimdi kendisinden başkasını düşünemezdi, umurunda olamazdı, zira 'bana ne' derdi. 'Herkes kendi başının çaresine baksın' derdi, kimseyi takmazdı, etrafında geçenlere dahi bakmıyordu, biri ona 'yalvarırım bana yardım et, tut şu yalnızlığımdan' deseydi bile... İnsanlar düşkün kimseleri sevmezlerdi, bakın o bile, Rigel yıldızının en meşhur şairi bile, Elgin şair bile sevmezdi. Bu doğru muydu? Öğrencilik yıllarında, kendisine çok emek vermiş, bütün parasını bölüşmüş, evini gönlünü açmış her şeyini gözünü kırpmadan paylaştığı arkadaşının, meslek sahibi olunca 'valla ev aldım, araba aldım, bilmem ne aldım da ne aldım kredi borcumu ödüyorum yaa' demesinden ne farkı vardı. Peki daha önemlisi, kendisinin ölmek üzere olduğu günlerde, bir hışımla dışarı çıkıp insanların suratlarına 'bakın buraya bu yalnızlığımın nedeni sizsiniz' diye haykırmak istemesi ne olacaktı?

Bunların hiçbirini aklının ucundan geçirmeden yolu bitirdi, her zaman oturduğu masasına değil de, karşı masaya oturdu. Ebra'yı ilk gördüğü masaya oturdu. Heyecanlıydı. Çok belli ediyordu kendisini, mutluydu bir de. Birden çakmağı olduğu hatırladı, bir sigara yaktı. Bu mutluluk sigarasıydı, yatakta içilen son sigara gibi... Tane tane yudum yudum nefes nefes... bir çay geldi. Çayını içti. Saate baktı, 15:40 sanırım biraz erken gelmişti.

Dün gece hep Ebra'yı düşünmüştü. Çayını yudumlarken aklına geldi, etkilenmiş miydi ondan? Bir görüşte nasıl bu kadar etkilenir ki bir insan? Belki de yalnızlığına iyi geldiğini düşündüğü içindi tüm bunlar. Bu kötü bir şey değildi. Herkes mutlu olmayı hak ediyordu. O bile...

Ebra kapının eşiğinde göründü, birden kalbinin normal ritminden daha hızlı attığını hissetti, nefesinin kontrolünü sanki birileri ele geçirmişti, ondan izinsiz hızlaştırıp yavaşlatıyordu ve bu iyi bir şeyin alameti değildi. Ortamda ki yeni kokuyu hafızasına kaydetti, sağ tıkladı, bir klasör açtı kafasında, içine bir koku dosyası ekledi, F2'ye bastı, ismini değiştirdi, Ebra yazdı bıraktı...

'Merhaba'

'Merhaba hoş geldin'

'Geç mi kaldım?'

'Yok, hayır yeni geldim bende' (yaklaşık yirmi dakikadır bekliyordu)

Ebra okuldan çıkmış, ellerinde yine kitaplar vardı. Çantasını ve kitapları masada ayrı ayrı yerlere bıraktı, Elgin biraz dikkatle bakınca kendi kitabını görmedi. Ebra kitaplara bakan Elgin'e:

‘Kitap okumayı severim, çoğunu yanımda taşıyım, (elinde ki kitap Sartre’nin bulantısıydı)

‘Evet, fark ettim, bende çok severim’

‘Okudun mu?’

‘Neyi?’

‘Bulantı, Sartre’

‘Hayır! Okumadım!’

‘Çok güzel tavsiye ederim’

Elgin lafı değiştirmek istedi, şiirden kitaptan, şairlerden kurtulmak istiyordu. Artık gerçek bir Dünya istiyordu. Kafasının içindeki yazarları, roman kahramanlarını öldürmek istiyordu, onları konuşmak istemiyordu, nereye kaçmalıydı, geceleri kafasının içinde konuşan Sartre’dan nasıl kurtulabilirdi?

‘Günün nasıldı?’ dedi suratını asarak Elgin.

‘Aynı, senin?’

‘Güzeldi, güzel bir kahvaltıyla uyandım’ dedi çocuksu bir masumlukla. Güldüler...

‘Sevindim’

‘Aslında ben çok yalnız bir insanım, hikâyem yok, anlatacak hiçbir şeyim yok, ne adam akıllı bir sevdiğim oldu, ne kutsal bir inandığım. Müthiş bir boşluğun içindeyim. Yani bunu anlatacak birine ihtiyacım var, bu yalnızlığımın bölünmesine ihtiyacım var. Kendimi kötü hissetmek istemiyorum artık, buna hakkımın olduğunu düşünüyorum, yanlış mı bu? Çok mu şey istiyorum? Hayatım boyunca hep dinledim, hep birileri yalnız kalmasın diye yanında oldum, sevdiğim insanlar oldu, hep gidip bir başkasını sevdiler, kimi sevdiysem resmen kısmetleri açıldı (bunu derken ikisi de güldüler) ve günün birinde hep birinin gelmesini bekledim, hep umut ettim, birinin beni karşılıksız, benden hiçbir şey beklemeden, benden bir şey götürmeden anlayabileceğini hayal ettim...’

‘Hala bekliyor musun peki?’

‘Evet, hala bekliyorum’

‘Gelmesi için ne yapıyorsun?’

‘Bir şey yapmak mı gerek bunun için?’

‘Bilmiyorum ama, hiç bir şey kolay kolay gelmez sanırım’

‘Çok bedel ödedim ben, yetmez mi?’

‘Nelerini kaybettin?’

‘Şiirimi mi Ebra, en güzel şiirimi kaybettim, gökyüzüme mavi rengini veren kişiyi kaybettim ben, yetmez mi?’ (biraz öfkeyle)

‘Ne kadar güzel dedin’

‘Şey ben, biraz fazla kitap okudum galiba, her şeyi anlatmak istiyorum, ama buna kimsenin vakti yok, bu beni ölüme sürüklüyor’

‘Kimsenin dinlemeye vakti yoksa yazmalısın’

‘Kimse okumaz beni, daha en başında hikâyemin, suratıma kapatırlar, satır satır kelime kelime arkamdan küfredeler, yazdığım cümleler kendi aralarında konuşurlar benim, ben kendi harflerime dahi sahip çıkamam.’

‘Yanlış düşünüyorsun’

‘Hayır, asıl ben doğruyu düşünüyorum, bu hayatta hiçbir şeyi başaramamış biri var karşında, sorsan etraftakiler yaşadığını söylerler ‘lan bu Elgin’ derler, beni market reyonunda beklerken görürler, kasapta yarım kilo kıyma alırken, terzide görürler, yaşadığını böylesi özetlerler benim. Ama benim bir kalbimin olduğunu ne de çabuk unuturlar, sormaz kimse nasıl olduğumu, kimsenin umurunda bile olmaz, Elgin bugün kasaba geldi mi, market reyonunda mı, terziye de gelmiş mi peki diyip geçiştirirler... kimsecikler dönüp bir defa bakamaz ki kalbime, halbuki yaşamak o kadar çetrefilli bir olay değildir, iki kere ikinin dört olduğu bir evrende kimin umurunda olur ki pi sayısının sonsuzluğu...’

(Elginin elerliden tutarak)

‘Bana anlatabilirsin, ben senin yanıdayım’

‘Neden peki, neden? Sende gitmek için mi buradasın, az sonra da beni sevdiğini mi söyleyeceksin, asla bırakmayacağını falan? Artık kimseye inancım kalmadı ki? En çok gücendiğim insanlar beni bu hale getirdi, çünkü tanımadığım ve güvenmediğim insanlar beni hiç yanıltmadılar, mesela şu yoldan geçen adama güvenmiyorum ve biliyorum dinlemeyecek beni, bende anlatmıyorum... Anlatmadım gücenmedim o da beni yanıltmayıp dinlemedi... Ama sen. Ama o, o öyle değildi. Ona güvenmiştim. Lale’ye inanmıştım. Şimdi de bana diyorsun ki, Lale’yi yoldan geçen o adammış gibi gör... Ne güven ne düşün ne de bir şey bekle’

‘Hayır bunu demiyorum!’ (kızararak)

‘Af edersin’

‘Af dileme’

‘Peki’

(Ebra’nın kızgınlığının biraz geçmesini bekledi, bu arada çay gelmişti, Elgin çayından bir yudum aldı, Ebra burnundan soluyordu adeta)

‘Ebra, çok umut ettim, şu karanlığımın bitmesini çok istiyorum, sana güvenmek...’ (lafını bitirmesine müsaade etmeden)

‘Bana güvenmekten başka çaren yok, senin benden başka kimsen yok, kimse dokunmamış yaralarına senin, çok yorgunsun, bırak bunlarını düşünmeyi artık, bırak, biraz ferahlamak senin de hakkın’ (bunları derken Elgin’in gözleri doldu, ellerini tutarak tekrar lafa girdi)

‘Elgin, sen iyi bir insansın, bırak lütfen sana yardım edeyim’

‘Ben, iyi değilim’ (diyip kalktı, Kafe’den dışarı çıktı)

‘İyi değilim’ iyi olmamak... Bunu söylemek bile ne büyük bir nimettir aslında... Bunu birilerine söylüyor olmak ne güzel şeydir.

Ağlaya ağlaya yürüdü, bağıra çağıra ağladı kendi haline, şu yaralı geçmiş bütün günlerine ağladı, geç gelmiş bir umuduna ağladı, çakmağı olduğu halde sigara içmemesine ağladı... Bütün bir yol ağladı, kimse umurunda bile olmamıştı, geçenler haline bakıp ‘neyi var?’ demesine aldırmadan ağladı, utanmadan bir çocuk gibi ağladı, erkekliğine, şairliğine bakmadan ağladı, kimse olmadan ağladı...

Ebra neden öyle demişti ki şimdi? Neden yarasına el basmak yerine tuz bırakmıştı, yıllardır çürüye çürüye nasır bağlamış yarasını merhem tutmaz mıydı ki? Peki ya öpülse? Dua edilse? Üzerinde mevlit okunsa? Kuvvetli bir evliya okuyup üflese üzerinde? Geçmez miydi bu yara? İllaki yarayı açan mı gelip kapamalıydı, ne sürseydi geçmez miydi şu Evrenleri bile içine alıp yutabilecek kadar büyük kara delik yarası... Geçmiyordu. Kimi tanısa, kim dokunsa geçmiyordu yalnızlığı, bitmiyordu boşluğu... Ne yazık. Ne yazıktı ona...!

Evine geldi, kapıyı açtı, üzerini değiştirmeden uyumak istiyordu, hiçbir şeyi düşünmeden uyumak... Yıllarca, asırlarca uyumak istiyordu...

Yatağına uzandı,

Bağıra çağıra ağlamaya başladı tekrar...

Vücudu halsiz kaldı. Sanırım zorladı kendisini, artık dinlenmesi gerekmekteydi, beyin kalbe acil bir uyarı gönderdi, kaybediyoruz dedi, gözyaşlarını kesmesini emretti, kalp başta bunu kabullenmek istemese de, duracağını fark ettiği için işleri daha da yokuşa sürmemek için gözyaşlarını durdurdu, ciğerlere tekrar kan pompalandı, derin derin nefesler içlere çekildi, beyin kontrol etmekte zorlansa da, unutma hormonu salgılandı (ki; çok pahalı bir hormondur bu) az da olsa sakinleşmesine neden oldu, vücut kendini kapattı...

.....  
Uyandı, yüzünü yıkadı, dışarı çıkıp ekmek alması gerekiyordu, üstüne bir şeyler alıp çıktı. Markette herkesin bir şeyler okuduğunu gördü, herkesin elinde 'Mavinin el kitabı' vardı, şoktaydı sanki, ekmeklerini aldı, yaşlı bir teyze kafasını kitaba gömmüş önüne bakmadan yürüyordu, Elgin kendisini çekmese çarpacaktı ona. Çocuklar, kadınlar erkekler herkes 'Mavinin el kitabını' okuyordu... Kasa çalışanı bir yandan kitabını okuyor bir yandan müşterilerin para üstünü veriyordu. Elgin dilini yutmuş gibiydi. Korkmaya başlamıştı. Neler oluyordu böyle, bu kamera şakası olmalıydı? O an da, çok güzel fiziğiyle bir kadın elinde kendi kitabıyla yanından geçti, göz kırptı Elgin'e, içi geçti resmen... Etkisinde kaldı, Önünü döndü, kasadan ekmeğini geçirecekti ki, çalışan kızın yüzü iğrençleşti birden, simsiyah oldu, iğrenç bir sesle 'hoş geldiniz' dedi, Elgin bağırıyordu ki, arkasında ki teyzenin de yüzünün değiştiğini gördü, çocukların yüzlerinin kanla dolduğu gördü. Korkunç olmuştu her taraf, korku filminin içindeydi sanki, neler olduğunu çözemiyordu, bağırarak istiyordu ama sesi çıkmıyordu, kaçamıyordu... Tıkanıp kalmıştı, artık korkuyordu, herkesin sesi değişmişti orda, hızlı hızlı kitabın sayfalarını çeviriyorlardı, herkesin elinde kan vardı. Artık dayanamıyordu, herkes deli gibi bağırıyordu... Onun sesi çıkmıyordu. Bütün gücüyle bağırdı... Sesini duydu. Terli bir şekilde kâbustan uyandı... İlginç anlamsız bir kâbustu bu gördüğü. Çok korktuğu belliydi, hala elleri titriyordu, mutfağa gidip bir bardak su içmek iyi gelirdi aslında ona. Ama korkuyordu... Çıkmadı yatağından, çocuk gibi korkuyordu. Saate baktı, bir an önce sabah olsun istedi, henüz saat 3:48'di... Sakinleşmeye çalıştı biraz, başka şeyler düşünmek istedi, aklından çıksın istedi kabusu. Müzik açtı, kafasını dağıtmasına yardımcı olacaktı müzik... Müzikleridir zaten insanın ruhunu besleyen ve aynı zamanda da çürüten... (Yansımalar) Ruhunu dinlendirmeliydi, mesela değirmen sesi lazımdı ona, en doğal gülme sesi, şöyle elma yanaklı sevdiğinin, otuzikidışıylegölüşünü sevdiğinin, nefes alıp vermesini duymalıydı, omzunu başına koyduğu zaman ki sesi lazımdı, saçlarının havalanırken ki sesi, kulakları duyarken ki sesi lazımdı... Huzur bulacağı sesler lazımdı ona, yüreğine yüreğine dokunulması sesleri duymaya ihtiyacı vardı. Korkusunu geçirmeliydi, biri ona sarılmalıydı şimdi, zira titriyor it gibi. Buna rağmen, Dünya bütün bir hışmıyla dönüyordu ve bunu kimseye hesap vermeden yapıyordu. Ne acı şeydi bu! Ne yazık şeydi bu! Ne kadar alçakça bir hareketti bu! Dünyadan bunu beklemezdim açıkçası, bir iki dakika dururdu insan, bir etrafına bakardı insan, birinin bir ihtiyacı var mıydı, yok muydu, sorardı insan?

Gözlerini kapadı tekrar, içinde bir ceset torbası taşıyordu sanki ağız ölüm kokuyor, yüreğinde kabir azabı çekenler vardı, kalbi kocaman devasa bir yangın ki bu yangın, cehennemi söndürür, ilahi bir adaletin içindeydi, asla kutsallığı bozulmayacak bir ruhaniyet, büyük bir teslimiyet içindeydi, canını sevdasına, yalnızlığına teslim etmiş, kendisi sadece tanıklık ediyordu üstünde ki ruhuna.. Asla ve asla kullanma ve zevk alma hakkına sahip değildi. Ömründen tat almaya hakkı yoktu, ömrünü vermişti, keşke kimsesizler kurumuna bağışlanmış olsaydı ruhunu. Belki bir değere binerdi, yaşadığının ayrı, öldüğünün ayrı bir kıymeti olurdu.

Uyudu. Konuşamıyordu artık, düşünemiyordu, korkamıyor, gülemiyordu artık. Sevemiyor, acı çekemiyordu artık, göremiyor, bakamıyordu artık, tat ve zevk alamıyordu artık. Sadece nefes alıyordu artık... Ve bu güzel bir şeydi.

...

Ebra henüz evinden çıktı, her zaman ki gibi erken kalkmış, kahvaltısını yapmıştı, güzelce giyinip üstünü, hazırlıklarını yapmıştı. Hafif makyaj yapardı, tam gözünün altında ki 'beni' kapatmak için yapardı bunu. ( şimdi tam hatırlamıyorum, sağ mı, sol muydu?)

Saat 10.45 Ebra evinden çıktı okuluna doğru gidiyordu, hayat sevinçliği içinde gidiyordu, Elgin gibi bıkkın ve yorgun değildi, insanlar illaki bir şekilde yorulurlar, hüzünlenir ve acı çekerlerdi, ama mazılarımız bunu içselleştirir neredeyse kişisel bir hale getirirdi, bazılarımız da bunu çabuk atlatır, normal hayatlarına geri dönerlerdi... Ebra'da bunlardan biriydi... Ailesini bir trafik kazasında kaybetmişti Ebra, daha henüz çok küçükken yalnız kalmıştı bu hayatta. Gülümseye gülümseye yürüyordu Ebra, Mahallenin esnafına selam vererek geçiyordu sokakları, hayat enerjisiyle yürüyordu, herkesin ona saygısı vardı, bunun bilinciyle yürüyordu Ebra, bu hayatta kendini var etmeyi başarmıştı Ebra. Güzel kitaplar okuyup içselleştirmiyordu Elgin gibi, belki de Gregor'un ölümü bile, onu etkilememiştir, iyi kalpli bir şair abi'nin dediği doğru muydu peki? 'bir hafta ağlamaklı dolaşıyorum, ölünce okuduğum roman kadınları' (Nevzat Çelik) Doğruydum belki de. İnsan etkilenirdi, Yani en azından Elgin çok etkilenmişti. O da bir hafta ağlamaklı dolaşmıştı, Gregor'un sonuna... Ama insanların gerçek hayatları vardı, bu kadar metafizik yaşaması doğru değildi. İnsanlar elle tutulur gözle görülür kulaklarla duyulur ilişkiler istiyorlardı, mesela kimsenin umurunda bile değildi Rigel yıldızı, ama Elgin her gece (özellikle kış aylarında) saatlerce gökyüzüne bakardı, Rigel yıldızını bulunca da heyecanlanır hayretle izlerdi... Bunun kime, ne faydası vardı ki? Aslında bu da kaybetmenin başka bir versiyonuydu. Kaybetmenin başka bir adıydı. Hâlbuki Aldebaran yıldızının doğuşu kimsenin umurunda bile değildi, Yüce Pollux, Betelgeuse yıldızlarından ne zaman bahsetse, kimse onu dinlemezdi... Gökyüzünün en kıymetli taşları olan bu yıldızlarla sadece kendisi ve NASA mı ilgilenirdi? Tuhaftı doğrusu, hayat denen şu garip oyun, çok tuhaftı. Gerçeklerinin bu kadar çirkin olduğu bir Evrenin aptal gezegeninde, henüz insan elinin değmediği yıldızları sevmesi çok tuhaftı.

Ebra... Güzel gözlü Ebra... Henüz acılarla çok küçük yaşta tanışan Ebra. Elleri, gözleri, yüreği küçük Ebra...

Ailesini trafik kazasında kaybettikten sonra, akrabalarının yardımıyla okumuştum. Çok çalışmıştı, onun gerçekleri vardı, hayat gayesi, var olma mücadelesi ve bu felsefik bir sorun değildi. Tam tersi matematiğin, fiziğin, hatta atom fiziğinin bir meselesiydi. Para kazanması gerekmektedir. Düşünmesi, sevmesi, yorulması, acı çekmesi gerekmiyordu... Buna hakkı yoktu, Elgin gibi olmamalıydı. Onun gibi düşünemezdi, ölemezdi ailesi gibi. Biri onu elinin tersiyle itse bile, onun boşluğa düşmeye hakkı yoktu. Yapamazdı bunu kendine. Yalnızlığın kötü bir şey olmadığını kanıksamıştı kendi kendine. En iyi arkadaşı olmuştu onun için yalnızlık. Bütün bir hayatı yalnız olarak geçirebilirdi.

Ebra... Güzel gözlü Ebra... Kalbi büyük, acıları büyük, yalnızlığı büyük, acısı büyük Ebra...

...

Okula gelmişti, çocuklara bakınca içi açılıyordu, onları eğitmek, topluma faydalı bir birey haline getirmek onun elindeydi ve adeta bir dantel gibi işliyordu gülüşüyle, çocukların o küçük yüreklerine...

Sınıfına girdi, sorumlu olduğu çocuklarının başlarını okşadı, güldüler, konuşmayı, yazmayı öğrendiler. Büyüdüler çocuklar, oyunlar oynadılar, küçük elleriyle saçını çekti Mustafa Elif'in. Şikâyet etti hocasına, Ebra hoca sınıfın geneline hitaben 'Çiçek olun bakayım' dedi. Çocuklar çiçek oldular. Uslu uslu durdular... Ebra hoca gülümsedi cennet gülüşüyle çocuklara... Keşke insanlarda çiçek olsalar, 'uslu durun' denildiğinde sussalar biraz. Birbirimizin saçını çeksek keşke, Ebra hoca gelse, kızsız bize, sınıftan atsa, tek derdimiz bu olsa bizim, tek ayaküstünde beklesek tahtanın dibinde, başımız önümüze eğik dursak. Ebra hocanın saçını okşasak keşke... Birileri bizi tekrar eğitse, ilkokula yazılsak bütün bir insanlık

olarak... Hepimiz Ebra hoca'nın öğrencisi olsak, bize yaşamayı öğretse harf harf... İlk alfabadan başlasak işe, sonra bize A'dan Z'ye yalnızlığı öğretse. Çocukluğumuzu yaşatsa bize. Unuttursa bize her şeyimizi, kendini bizim için yorgun hissetse. Çocuklar gibi eğlensek, üzülmesek. Para kazanmak gibi bir derdimiz olmasa, ev ödevi verse bize, 'Ali Ayşe'yi seviyor' diye dedikodu dolaşsa o minik ağızlarda, zil çalınca bitse keşke herşey, düşünce yaralarımızı sarsa bizim Ebra hoca. Sadece kalemimizin ucunu ısırarak, beslenme saatimiz olsa mesela, kantine tost almaya gitsek. Ebra hocaya sorular sorsak kocaman kocaman. Kimse bizi garipsemese keşke, 'çocuk musun lan sen?' demeseler bizlere. Çocuk olmaktan utanmasak, unutmak gibi bir derdimiz olmasa keşke. Mavilerimiz olsa, umutlarımız, koşunca yorulsa hep birlikte, beden eğitimi dersini sevsek biz. Eve gidiş zilini özlesek sadece.

...

Ebra yorgun bir şekilde okuldan çıktı, dersi bitmişti, saatine baktı 16.37 geçiyordu. Evine gidip dinlenmek istiyordu, zira çok yorulmuştu. Saatine tekrar baktı 16.37, vakit geçmemişti. (16.38 oldu şimdi)

Etrafına baktı, ne yapacağını düşünüyordu. Çantasını karıştırdı, bir şeyler arıyordu, sahi sigara içeriyor muydu Ebra hoca? (Yok, yani, sanmıyorum) arada tek tük içeriyordu. Pek canı sıkılınca içerdi. Mesela şu an. (Çantasında ki sigara paketinden bir tane dal sigara çıkardı, çakmağıyla yakıp, tekrar usulcana koydu yerine) Tamda şimdi biriyle bir çay içmek huzur verirdi ona. Kiminle içmek isterdi? Elgin? Evet Elginle konuşmak isterdi. Hiç tanımadığı, acısını paylaşmadığı biriyle oturup muhabbet etmek iyi gelirdi ona şimdi. Yavaş yavaş yürümeye başladı, nereye gideceğini o da bilmiyordu. Her zaman ki kafe'ye gitmeli miydi? Ya Elgin'de ordaysa? En son kötüydü, onu yanlış anlamıştı, ne demeliydi ki acısı hafiflesin. Sabahtan beridir kimseye fark ettirmese bile Elgini düşünüyordu. Af dilemeliydi, özür dilemeliydi. Bir insanın yalnızlığı yüzüne vurulmamalıydı. Bu insanlık suçu olmalıydı. Yalnızdır diye, bir insanla dalga geçilmemeliydi. Hata yapmıştı. Üzmüştü kalbi yaralı bir insanı (bir yudum daha çekti içine sigarasından) bunları düşünürken kızdı galiba kendine... Yürüyordu hala. Yürümeyi seviyordu, yürürken düşünmeyi. Hatta bazen o kadar düşünüyordu ki, yoldan geçenlerin dikkatini çekiyordu. El kol hareketleri yapıyordu adeta.. Sesli düşünüyordu (bir yudum daha sigara) kararını verdi, kafe'ye gidecekti, oturup (bir yudum daha sigara) bekleyecekti. Ama ya gelmezse? (bu son yudumuydu sigaranın, bunu içine çekerken daha bir nefesle aldı) midesi ağrıdı bu defa...

Kafe'den içeri girdi. Her zaman oturduğu masa doluydu, bir ötesindekine geçti, çantasını masaya koydu, açık bir çay istedi. Gözü Elgin'i arıyordu. Elgin yoktu. Bir sigara çıkardı (canı sıkıldı sanırım) 'mavinin el kitabını' yanının da taşıyordu. Okumaya başladı. Ebra'ya ne olmuştu böyle? Neden bu kadar Elgin'i düşünüyordu? Elgin peki... Elgin ne yapıyordu şimdi? O da Ebra'yı düşünüyor muydu? Özlemek hissi bir duygu değil de, somut bir şeymiş aslında. Radyoaktif dalgalar gibi yayılan bir şeymiş aslında. Birini çok yoğun bir şekilde düşünmeniz, düşündüğünüz kişide bazı etkiler yaratabiliyormuş. Mesela bir anda 'aaa sen bugün aklımdan geçtin' veya 'seni rüyamda gördüm' diye saçma sapan muhabbetlerimiz oluyor arada... Bunun nedeni aslında bundan kaynaklanıyormuş. (bilimsel konuşan bir abi'nin dediğine göre) gerçekten böyle miydi? Yani tamda şimdi, Elgin de Ebra'yı düşünüyor muydu? Ebra'nın düşüncesi, kim bilir, belki de milyonlarca km uzakta olan birini ve hatta hiç tanımadığı birini etkiler miydi? Bir insan Kızılötesi ile Wifi ağı ile Bluetooth bağlantısı ile birbirini özleyebilir miydi ki? (:) Bilimsel abiler öyle diyorlar! Olsundu. Bunun ihtimali değil miydi zaten bizi hayatta tutan? Ama ya Elgin? Onun düşündükleri. Onun özledikleri... Neden hiç düşünmemişlerdi Elgin'i, neden bu kadar yalnız bırakmışlardı onu? Ya bu bilimsel abiler

yalan söylüyordu, ya da Elgin'in özlediği kişiler çooooook uzak yıldızlara taşınmışlardı. Zira frekansları yetişmiyordu onlara...

Neredeyse 4 saat oturdu kafe'de. Normalde tek tük içtiği sigarayı, bu defa paketiyle bitirmişti. İçi huzursuzdu. Elgin'e farklı bir ilgisi vardı. Elginde onun gibiydi. Kimsesizdi, yalnızdı. Duygusaldı, en ufak hissizlikte bile ağlardı, onun da kalbi maviydi. Dayanamıyordu. Elgini bulması gerekliydi. Ama nasıl? Evini bilmiyordu? Ne iş yaptığını da sormamıştı ona? Bütün bir şehri dolaşmak geçmişti içinden. (Bu arda saate baktı, saat tam olarak 20.40 geçiyordu) geç olduğunu fark etti, toparlandı, 7 çay içmişti. Hesabını ödedi, evine doğru yürümeye başladı, sıkıntı basmıştı onu. Kitabını çantasına koydu, canı sigara içmek istedi, ama paketi bitmişti. Hızlandırdı adımlarını, sanki gerisinde biri takip ediyormuş gibi kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı, sokaklar karanlıktı, girdiği her karanlık sokak onu daha bir karanlığın içine gömüyordu sanki. Bu onu ürkütüyordu. Adımları daha bir hızlı oldu. Kalbi çarpıyordu. Aklından kötü düşünceler geçiyordu, alıkoyamıyordu kendisini...

Kapısının önüne geldi. Anahtarıyla açtı, derin bir nefes aldı, karanlığın sona erdiğini hissetti, içeri girdi, ayakkabılarını çıkardı, usulca içeri koydu. Kapısını kapadı. Karanlığını dışarıda bir yerlerde bırakmıştı. Evine sokmuyordu onu.

Elini yüzünü yıkadı üstünü değiştirdi, acıkmıştı, açlığı midesine vuruyordu. İçinde büyük bir boşluk oluşmuştu, bunu yemekle doldurmayı istedi. Yemeğini yedi, yemek yediği masasını temizledi, eline bir kitap alarak okuyadı. Kısa bir süre sonra gözleri artık vücudunun istemsiz bir hareketiyle kapanmak zorunda kaldı, uyudu...

.....

Elgin bütün gün evinde oturmuş kitap okuyordu, hayatını borçlandığı kitaplarına sığınmıştı tekrar. Her şeyini elinden alan kitaplara sığınmıştı. Yalnızlığını borçlandığı kitapları okuyordu... Her okuduğu cümlede Ebra'yı hatırlıyor, bir yerleri sızlıyordu, okumak bile acı verir bir hal alıyordu artık. Ebra'ya kızdığını hatırlıyor tekrar devam ediyor okumaya, tekrar Ebra'yı hatırlıyor canı yanıyor, yalnızlığını hatırlıyor ağlıyor sonra... Ne yazık! Henüz kısa bir süre önce ölmek isteyen birinin hala yeni yeni acılara yelken açması... Ne garip! Henüz günler önce ölmek üzere olan birinin yeni yeni simalar tanınması... Hala yeni kitaplar okumak istemesi (okuduğu kitap Albert Camus- Yabancı) neden okuduğu karakterlere benzemek istiyordu? Mesela Meursault gibi neden yabancılaşamıyordu şu yaşadığı topluma? Neden normal insanlar gibi sadece 'edebi zevk' diye bakmıyordu kitaplara?

Bütün gün sadece okumuştı, ağlamıştı, yaralarıyla oynamıştı, kendi kendine konuşmuştu. Bağırıştı çağırmıştı...

Bu kimin umurundaydı şimdi? Ebra... Ebra'nın elbet. Bilimsel abiler tutturmuştu bu defa sanırım. Ebra Elgini düşünürken Elgin de Ebra'yı düşünmüştü. Hem de ağlaya ağlaya... Ne güzel şeydi bu. Tıpkı zekidemirkubuzfilmlerinin aşk sahneleri gibi. Ne güzel şeydi ama, özlerken özlenilmek. Ama bunu bilmiyordu Elgin. Hala kızgındı Ebra'ya yüzünü bile görmek istemiyordu. Çünkü kırmıştı onu, yalnızsın demişti, küfredmişti ona, kimsesizsin demişti, benden başka çaren yok demişti, seni kimse anlamaz demişti... Sahiden bunlar kötü şeyler miydi? Bir insan düşkün olamaz mıydı? Ayıp mıydı bu? Yasak mıydı birinin yardımına muhtaç olmak? Ellerini yaralarına değmesini istemek? Hem kendisi de böyle olmasını istemiyor muydu? Bu neyin acısıydı peki? Ezilmişliğin mi? Yoksa Ebra'dan mı korkmuştu? Kafası karıştı. Düşünüyordu fakat işin içinden çıkamıyordu bir türlü. Uyumak istiyordu sebepsiz, uyumak sadece... Rahat ve huzurlu bir şekilde uyumak...



Kitabı okumadığını fark etti, dakikalarca aynı sayfaya bakıyordu. Anlamıyordu okuduğundan... Kitabı kapattı, uzandığı koltuktan doğruldu, kitabı koyu kahve renkli sehpanın üstüne koydu, ışıkları kapadı, yatak odasına gitti, yorganını çekti, düşünce yorgunluğu içinde uzandı yatağına, Ebra'yı düşündü, dün gece gördüğü kâbusu hatırladı, korkudan su içemediğini hatırladı, hemen yatağından kalkıp mutfığa koştu. Bir bardak su bıraktı başucuna, yatağına oturdu, bir an durdu, suya bakıp gülümsedi, tekrar uzandı, yorganını çekti ve uykuya daldı...

...

Yeni uyanmıştı henüz, gözleri uyku mahmurluğunu engelliyemiyordu, güneş ışınları yoruyordu onu. Böylesi bir ömre uyanmak ne acı şeydi kim bilir? İnce bir sızı ile uyandı. Büyük bir yalnızlık kütesinin ona doğru yol almış geliyordu yine. Bu neyin hüznüydü böyle Allah'ım, bu defa ki neyin kederiydi ki? Tuhaftı doğrusu. Daha henüz yaşamaya başlamadan, henüz güne yeni yeni gözlerini açmışken bu denli boşluğa düşmek doğrusu yetenek gerektiren bir işti. Sanırım Ebra'yı düşünüyor. Baya etkilenmiş ondan...

Yatağından doğruldu. Bir sigara yaktı. (Bu aralar biraz fazla içiyor) Öne eğilip iki eliyle başını tuttu. Düşünceler oluk oluk akın ediyordu vücuduna. Alıkoyamıyordu kendisini.

Üstünü giyindi kahvaltı yapmadan dışarı çıktı. İçi daraldı. Kendini kötü hissediyordu. Ölecek miydi hala? Bununla ilgili hiçbir renk vermiyordu bu günlerde. Ölmek istemesi aşıkardı. Peki, ya vazgeçtiyse...

Ebra... Sadece Ebra'yı düşünmek istiyordu. Bir yandan da düşünmek istemiyordu. Acıtıyordu onu çünkü. Yokluğunu hissediyordu adeta. Şu an yanında olmasını istiyordu. Ama olamayacağını biliyordu. Neden peki? Neden olmamalıydı yanında? Besbelli ona ihtiyacı vardı. Anlatacakları vardı. Tuhaf tuhaf rüyalar görüyordu, bunları anlatmalıydı. Kitap okuyamıyordu. Ebra'yı düşünmeden edemiyordu, gülümseyişini unutamıyordu, bunları anlatmalıydı ona. Bir yara açılmıştı, kalbi falan kırılmıştı, bunlardan bahsetmek istiyordu.

Ebra da onu düşünmüş müdür? - Sanmam- dedi. - O şimdi kim bilir kimlerle mutludur- dedi. Üstünü değiştirdi, ayakkabısını giydi, tam kapı pervazının yanına geldi, kapının kolunu çevirip çıkacakken, kapı çaldı. Çok şaşırdı. Kapı ziline sesini duymasını garipsemişti... Bu ses hoşuna gitti. En son ne zaman kapısı çalınmıştı, telefona ne zaman biri cevapsız bir arama bırakmıştı, kayıtlı olmayan biri en son ne diye aramıştı, kapıcının ekmek getirmesi ve aidatı toplaması dışında, en son kimin ne işi düşmüştü ona? (kapı zili hala çalıyor) Merak edip en son ne zaman gelen birini kapı dürbününden gözlemişti? Ona yollanmış hangi Mail'i cevapsız bırakmıştı? (kapı üçüncü kez çalıyor) birden asıldı kapı koluna, gördüğüne inanamadı. Gelen güzel gülümlü Ebra'ydı. Çok şaşırmıştı. Sadece Ebra'ya bakıyordu, içinden gülümsüyordu Ebra'ya. Sarılmak istiyordu. (bu saçma olurdu) ortada hiçbir şey yok iken bu kadar mutlu olmuştu.

'Merhaba, özür dilerim rahatsız ettim' dedi mahcup bir dille. (hani tek tek kapıları dolaşp, zorla ürünlerini sattıran adamlar 'bu ürünümüzden ister misiniz? Allah canımı alsın yeni ürünümüz bu, çok kaliteli hem bizde kullandık, iyi di yani fena değildi, hem kötü olsa ne değiş ki? Bir daha beni ne zaman göreceksin' diyen satıcılar gibi.

(kafasından geçen düşünceleri gözlerine bakıp sildi, o da lafa girdi) 'Merhaba' dedi, şaşkınlığını hala üstünden atamadı, şaşırmıştı, çünkü ne adresini biliyordu kendisinin, ne de hikâyesini. Buna rağmen biri ona ya takip etmişti evine kadar, ya da sora sora bulmuştu kendisini. Sahiden sora sora bulunur mu bir kişi? Nasıl sormalı, kime sormalı kaybolan birini.

Anahtarı kaybolursa bir insanın, gider yedeğini yaptırırdı. Fakat bu denklem insanlar için geçerli değildi.

‘Çok şaşırdın galiba?’ dedi Ebra

‘E evet, aslında sen buraya nasıl?...’ (sözünü bitirmesine müsaade etmeden)

‘Ben, özür dilerim senden, kırdım kalbini belki, ama bunu seni kırmak için yapmadım, bana inan (ne güzel bir cümle –‘bana inan’-) inanmak... Adeta iman etmek gözlerine, bakışlarına, ellerini tutuşuna, gözyaşlarına... İnanmak ne güzel şey kim bilir? Teslim olmak şu karşında ki gözle görülür, elle tutulur bedene... İnanmak birine, sorgusuz sualsiz itaat etmek ‘Gel!’ deyince gelen ‘Git!’ deyince giden birine ‘Beni sev’ deyince seven birine itaat etmek...

‘Sana neden inanmalıyım, malum, ben yalnız bir insanım, sende biliyorsun ve toplum henüz bu yalnızlığı kaldıracak kadar bilgilendirilmemiş (yerdekilerin haberi var da, göktekilerin var mı bu adamdan haberleri, mesela hangi melek şimdi bunun günahlarının kaydını tutuyordu, cehennemde hangi melek sırf bu adamın acı çekmesi için görevlendirilmiş, daha önemlisi, bu adamın kader çizgisini yazan kişinin psikolojik sorunları var mı?) hem ben şey kötü bir insanım zaten, kimse sevmez beni, kimse peşimden gelmez, kimse hatırlamak istemez beni, bunca acı sözler işitmek istemezler. İnsanlar sanırım başlarına gelmesinden korktukları için bu kadar acı sözleri duymak istemiyorlar, kitap okuduklarında yüzüne yüzüne kapıyorlar, dizileri, filmleri, romanları hep güzel sonla biten şeyleri istiyorlar. Az da olsa okudukları gördükleri şeylerle mutlu olmayı istiyorlar. Bizim işimiz değil bu yani, bizler Yaradan’ın sonradan yarattıkları kişileriz, bizler ufacak ufacak mutlulukları kendi gözümüzde büyötmek zorundayız ve bunlarla da yetinmeye çalışmalıyız! Herkesin herkeste bir hakkı vardır, mesela şu anda cadde çıkıp bin kişi ile konuşabilirsin, çünkü insanlar seni dinlerler, çünkü senin hakkın var, çünkü sen çok güzel gülüyorsun. Ama bizim hakkımız yok, bu boşluğun ellerinden tutulması bir yanı yok.’

‘Hayır, bu doğru değil’

‘Öyle bir doğru ki, yanlış anlama da, sen bile şaşarsın hani’ (dalga geçer gibi gülümsedi)

‘Hayır, her insan kendi elleriyle yaptıklarının cezasını çeker ve kendi elleriyle yaptıklarının mutluluğunu yaşar’

(Kızarak, hırsını, öfkesini Ebra’dan çıkarırcasına) ‘Peki, ben, ben neyin borcunu ödüyorum durmadan, ben neyin günahının bedelini ödüyorum, bu nasıl bir imtihandır ki yaradan sürekli özlemle, hasretle, acıyla yoğuruyor alın yazımı?’

‘Sen istemedikçe kötü bir şey olmaz’ (Ellerini tutarak) ‘sakinleş biraz, seninde hakkın var tabi, hayata yeni alışmış bir ördek yavrusu gibisin, ağzın açık, birilerinden bir şeyler bekliyorsun’

Elgin çok şaşkın bakıyordu, ne yapsa ne etse şu karşısında ki güler yüzlü Ebra gitmiyordu, adeta bırakmıyordu onu. Ebra manyak mıydı? Neden Elgin’in ellerinden tutuyordu ki?

Yalnızlığı bu kadar mı dokunmuştu ona? Peki, sarılsa şimdi, yorgunluğu dökölür müydü Elgin’in? Göğsünde ki kanlı lekeler biraz da olsa temizlenir miydi?

‘Af edersin, kapıda kaldın, ben seni birden görünce, öyle şaşırdım, af edersin tekrar’

‘(Gülerek) bir an hiç kendine gelmeyeceksin sandım’

‘Buyurmaz mısın?’

(Etrafı iyice bir süzdü Ebra, kapı pervazından görüldüğü kadar içeriye baktı, ilk izlenimleri: evin baya dağınık olmasıydı, bunu düşünmesi yüzüne vuruyordu, kendini belli ediyordu.

Yavaşça kapıdan sıyrıldı, ayakkabısını çıkardı, misafir terliklerini giydi, tatlı bir gülümsemeyle Elgin’in gösterdiği odaya doğru yürüdü.) Etraf dağınıktı, her tarafta kitaplar vardı, dağınıklığın tek nedeni kitaplardı. Sade bir dinlenme ve çalışma odası vardı Elgin’in, genelde şiirlerini burada yazardı, kitaplarını burada okurdu, acılarını burada çekerdi, yan odası yatak odasıydı, yatak odasına daha bir uzak olan mutfak ise, çalışma odasına bitişikti.

Ebra etrafına bakıyordu oturduğu sarı koltuktan, önünde koyu kahverengi Elgin'in ölüm anında ki meşhur rakı şişesinin altında olduğu sehpası... Şimdi Ebra'nın ellerinin üstünde gezdiği sehpası... Ölümün bile terk ettiği odasında, şimdi cennet gülüşlü Ebra vardı. Bir zamanlar Gregor'un odası olan burası, şimdi kim bilir hangi masallardan fırlamış en absürt karakterlerle bezeli mutlu sonla biten bir masal mekanı olmuştu. Üstüne bastığı halı, Ebra'nın izlerini taşıyordu artık, oturduğu sarı koltuk takımı, gözlerinin değdiği duvarlar, elini vurduğu her kitap, gülüşünden kendine ait payını alacaktı. Bir insan böyle böyle tüketmez miydi gülüşünü? Söz konusu Ebra ise, 'hayır'. Zira üretim merkezi bol miktarda gülücük üretmeye müsaitti...

'Çok kitap varmış evinde'

'Evet, okuduğum birkaç kitap işte'

'Biraz mı?' (Ağzına kadar dolu iki kitaplığa bakıp)

'Eskiden çok okurdum, daha çok hem de. Şimdilerde pek içimden gelmiyor.'

'Neden, okumayı bu kadar severken nasıl içinden gelmiyor?'

'Artık normal biri olmak istiyorum, o herkesin eleştirdiği 'yurdum insanı kitap okumuyor' taifesine, eleştirilerine maruz kalmak istiyorum'

'Yanlış düşünüyorsun, okumak dünyanın en güzel şeyidir, hem yalnız insan okumakla çok şey elde edebilir.'

'(şaşkınlıkla) Mesela?'

'Mesela, immmmm şey, hayali karakterler edinebilir kendine, senin var mı hayali bir karakterin?' (Bunları derken çok masumca ve çocukça halleri vardı)

'Var'

'Ne kadar güzel, seninle anlaşabileceğimiz bir konu'

'Ama hepsi korkunçlar bana'

'Nasıl yani?'

'Hepsi ölümler şimdi, beni de istiyorlar, hepsi kafamın içindeler, karanlığa boşluğa doğru çekiyorlar beni, bu yüzden kitap okumak istemiyorum, hala ölümüne içlendiğim roman kadınları var içimde'

'Anlıyorum'

'Hayır anlamıyorsun'

'Maviyi sever misin?' dedi gözleri parıl parıl Ebra.

'Evet severim de nerden çıktı bu şimdi?'

'Hiç öyle sormak istedim'

'Anladım'

'Renklerin insanlar üstünde baya bir etkisi varmış, ondan sormak istedim, senin rengin mavi, öyle hissediyorum'

'Hislerine güvenir misin?'

'Hayır'

'Neden?'

'Hisler yanıltırlar insanları, ama senin rengin mavi'

'Ben şimdi simsiyahım, karanlıklar içindeyim, yanıldın, bu arada sormayı unuttum, bir şeyler içmek ister misin?'

'Çay' (gülerek)

'Çay?'

'Evet' dedi Ebra.

Elgin mutfağa demlik çay koymaya gitti, bu Dünya'nın en anlamlı mutfak yolculuğuydu sanırım. Bir demlik çay nelere kadirdi, oysa henüz iki üç saat öncesi kahvaltıyı hemen bitirmek için neler neler yapıyordu. Şimdi ise adeta koşuyor evinin içinde...

Çay koymak üstüne, bir demlik çay... Muhabbetlerin koyusu, en koyusuna bir demlik çay koymak... Evrenin en kutsal mesleği çay koymaktı, hele ki ellerine yârinin. Gül yüzlüsüne insanın, diğer odada bekleyenine. Devletlerin bu tür küçük şeylere destek vermeleri gerekir. Bu işi kötüye kullanan çay evi sahiplerine karşı durmalıydı. Halkın bu denli muhabbetsiz çaylarını yasaklamalı, 'Dün polisin düzenlemiş olduğu -çay evi- baskınında sahte çay demlediği iddia edilen A.F ile S.Ç merkeze götürüldü, ifadelerinde -satıcı değil, içiciyiz- diyen S.Ç'ye 25 yıl hapse mahkûm edildi. Yardım ve yataklık yapan, çaya olduğundan fazla su katan A.F'ye ise müebbet istemiyle mahkemeye sevk edildi. 3. ağır ceza mahkemesi savcılarından Y.A 'biz devlet otoritesi olarak ve yüce mahkememiz olarak bu tür kötü niyetli kişilerin sürekli enselerinde olacağız. Milletimizin gönlü rahat olsun, çay düşmanlarına göz açtırmayacağız! Açıklamalarında bulundu' böylesi olsaydı keşke, böylesi cezalar verilseydi... Çay kutsaldı bir süreden sonra.

Ebra ayağa kalkıp odayı dolaştı biraz, kitaplığa baktı, kitaplarına baktı, baya karışıktı rafları, neler neler yoktu ki, şiir kitapları, roman kitapları, felsefe kitapları, psikoloji kitapları, çocuk kitapları. Cemallerden tut Ece abilerin kitaplarına, İlhanlardan tut ta Oğuzların kitaplarına, ne ararsan vardı. Ve hepsinde de bir iz vardı, parmak izi, okunmuşluk izi, hepsinde yağmur lekesi vardı, gözyaşı vardı. Gözlerinin değmişliği vardı, iç acılarının toplamı vardı.

Ebra etkilenirdi kitaplardan, o da çok severdi kitapları, şairleri, şiirleri. Kitaplara bakıyordu hala, birden gözü 'mavinin el kitabına' değdi. Şaşırdı, pek tanınmamış bir şairin kitabıydı bu. Eline aldı, neredeyse bütün sayfalar çizilmişti, notlar alınmıştı, yırtılmıştı. Bakkal defterine döndürmüştü güzelim kitabı. Sayfaları çevirdi, eksik, yırtık sayfalar vardı. Bu kitabı defalarca okumasından biliyordu. Elgin içeri girdi, tepsiyi koyu kahve renkli sehpa bırakmıştı, Ebra'nın elinde ki kitabı gördü, bir an duraksadı, ne demeliydi bilmiyordu. Şu kitabın yazarı olduğunu hala söylememişti, ne değişecekti ki diyince? Ne eksilik ne artacaktı hayatında... Şu kitaplıkta duran binlerce kitabın yazarı olduğunu söylese bile ne değişirdi?

'Okumuşsun bu kitabı'

'Evet, okudum, yani okumuştum' (bunu derken lafı değiştirmek istercesine çayla ilgilendi, bardakları bıraktı, şekerliği bıraktı, bir kaşık getirmişti, o kaşığı bardağa koydu, bardakaltılığını koydu, hepsini tek tek yaptı) Ebra 'mavini el kitabı' ile sarı koltuğa oturdu. Bir sayfa açıp gözleriyle okudu. Elgin tedirginliği var üstünde. Neden bunu yapıyordu ki? O da bilmiyordu aslında, bir defa söylenmemişti, söylenmemeliydi belki de. Çayını bardağa doldurdu, Ebra hala kitaptaydı, Elgin elleriyle şekerliği uzatıverdi Ebra'ya, görmedi başta, 'Şeker?' (sesiyle irkildi Ebra)

'Evet, bir tane lütfen' çayını karıştırdı, hala kitaba bakıyordu, takılı kalmış gibiydi, sanki bir şey arıyordu, şu anı anlatacak bir şiir arıyordu, -çay şiiri mi arıyordu?-

'Çok mu sevdin bu kitabı?'

'Evet, ilk okuduğumda etkilenmemiştim, pek hoşuma gitmemişti ama, sonralar bir daha okuyunca çok beğenmiştim'

'Sonralar?'

'Çok sonralar, değiştiğim zamanlar'

'Ne oldu da değiştin?'

(dudaklarına bir yudum çay aldıktan sonra) 'şey, ailemi kaybettiğimden sonra' (gözleri dolarak)

'Nasıl yani?' dedi Elgin

‘Bir trafik kazasında, Annemi Babamı kaybettim’

‘Sen?’

‘Ben ve kardeşim de arabadaydık, onlar önde oturuyorlardı, biz arkada. Oları kaybettim’ (sesi çatallandı)

‘Kardeşin?’

(gözyaşlarını tutamıyordu artık) kardeşim sakat kaldı, o günden sonra hiç yürüyemedi, ben tek başıma kaldım, çalışmam çabalamam gerekiyordu (Elgin’in yüzüne bakarken bir damla daha gözyaşı düştü gözlerinden)

Elgin kendi acılarından utandı, bir şeyler söylemesi gerekliydi, ama ne? Hiçbir şey diyemedi. Bunca metafizik ve bunca değersiz şeylere üzülmesine utandı.

‘Çok üzüldüm’

‘Biliyorum’

‘Neyi?’

‘Çok üzüldüğünü, o günlerde çok büyük bir boşluğa düşmüştüm, henüz kız kardeşim çok küçüktü, bende küçüktüm, onu bu halde görmeye dayanamıyordum, aklım durmuştu resmen, yatılı okullarda büyüdüm, kardeşimle birlikte. Bu kitapla da o zamanlar tanıştım, bir an, sadece bir an ölmeyi istedim ve kendimden utandım. Kardeşimin yüzüne bakamazdım. Ben ölürsem, o tek başına nasıl yaşardı, ne yapardı (boğazı düğümlendi) hem şimdi bunların sırası değil, konuşmayalım bunları, senin şu yalnızlığını ne yapacağız, ona bir çare bulalım?’ dedi gözyaşlarını silerek Ebra.

Neden bunca acılarına rağmen hala umutluydu, nasıl oluyor da hala gülebiliyordu bir insan? Henüz bu acıların binde birini bile yaşamamıştı belki de Elgin. Hala yokluk muydu bunca kalbinin acısı, peki şu karşısındakinin de bir ağrıyan kalbi yok muydu? Yüreği lekeli değil miydi tıpkı onun gibi? Onu hala hayata bağlayan şey neydi de, Elgini bunca hayattan koparan şey ne? İnsanoğlu sahiden nankör müydü, yoksa tıpkı suda olduğu gibi insanların bir kaldırma kuvvetleri mi vardı? Bütün bu sorular ne kadar da cevapsız kalıyordu ama, şimdi Evrenin tek ve en önemli konusu, şu görülmeye değer gözlere sahip Ebra’nın kıymetli gözyaşları idi. Elleri kırılısıca şu yerçekimin, düşürüyordu gözyaşlarını yere iyi mi? Döküldü yanaklarında usul usul ıslaklık. Keşke elleriyle silebilseydi Elgin. Ebra’nın da ne kadar ihtiyacı vardı buna. Tam ağladığında bağrına bassaydı o gül yüzünü. Saçlarını okşasaydı onun. ‘Bitti’ deseydi, inanmazdı kimse buna, ama olsun, yine de gönül hoşluğu olurdu, sadaka yerine geçerdi. Belki birkaç günahı affolunurdu hani Elgin’in. Öteki tarafta yaradan an sızın soracaktı ona ‘bana ne getirdin’ diye? ‘Ebra’nın gözyaşlarını rabbim’ diyecekti ve affolunacaktı... Çünkü en az yağmur kadar kutsaldı gözyaşları Ebra’nın.

Ebra’nın bunca yaşanmışlığına rağmen bu incelikli anlayışından utandı.

‘Ben çayımı tazeliyim’ dedi Elgin. (demlikten usulcana çay döküldü)

‘Senin iyi olman lazım’ dedi Ebra

‘Neden bu kadar düşünüyorsun beni?’

‘Çünkü ben kazandıysam herkes kazanabilir, anladın mı?’

‘Sen, nasıl ama’

‘Nasılı yok işte, güçlü olman lazım, kötü biri değilsin sen’

(Elgin bir şey diyemedi, çok tuhaftı her şey. Baştan sona tuhaftı, hikâyesi saçma sapan bir hal alıyordu, birisi çıkıp ölmek istiyorken, kendi kitabı karşısına çıkıyor ve ölmekten vazgeçiyordu. Kendisi de kitabı yüzünden ölmek istiyordu. Kafası yine karıştı. Nasıl çıkmalıydı bu işin içinden)

‘Ben bilmiyorum, yani ne yapmama gerektiğini bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum’

‘Bilmesen de olur’ dedi tatlı bir tebessümle

‘Ebra, (ellerini tutarak) sen iyi bir insansın, nerden çıktın karşıma böyle, nerden geldin, nereye gidiyorsun, beni nerden buldun, bana neden yardım ediyorsun, burada ne işin var senin?’

‘Bak, bunları unutalım, sen şu yalnızlığından aşağı düşmeden tutulacak bir ele ihtiyacın var senin. Ve artık kötü düşünceleri aklından atmanı istiyorum.’ (birden ellerini tutarak ayağa kaldırdı, pencereye çekiyordu Elgin’i zorla. Elgin ne olduğunu anlamadan hayretle çekiliyordu Ebra tarafından. Pencerenin önünde durdular, Elgin şaşkınlıkla Ebra’ya bakıyor. Bir şeyler söylemesini bekliyordu.)

‘Öyle durma, öyle yıkma kendini, göğе bakalım hep birlikte’  
(gülümseyerek) ‘Göğе bakalım, şiirlerle bakalım, ölüm yazılarımızı silelim, ben senin ellerinle bakayım şu kahrolası Evren’e.’ Dedi Elgin mutlu bir şekilde.

Ne güzeldi, birbirlerine iyi gelmeleri, ne güzeldi, elleriyle hayata tutunmaya çalışması Elgin’in. Ne güzel şeydi, umut ışığı olması ona.

‘Hadi, toparlan artık, hem görüyorsun işte, hayat o kadar da ölünesi bir şey değilmiş. Ne yapıp yapıp yaşamın bir ucundan tutabilirmiş insan değil mi?’

(Gülerek) ‘Evet, öyleymiş demek’ dedi Elgin.

‘Şu sonsuz gökyüzü ne güzel, şu sonsuz mavilik’

‘Evet, muazzam’

‘Sende kabul ediyorsun yani?’

‘Tabi ki, hala ayakta isem şu kahrolası maviler yüzündendir’

‘Öyle deme, görmüyor musun şu bulutlardan sızan gök maviyi. Utandırıyor resmen insanı, iştah açıyor inan. İnsan hastalıklarına iyi geliyor, gözleri parıldar bakılınca insanın.’ (çocukça bir masumlukla)

‘Tamam tamam haklısın’ dedi Elgin.

(Birden saatine bakarak) ‘Aaaaaa yine geç kaldım okula’ diyip hızlı hızlı eşyalarını topladı,

‘Bırakayım seni’

(hızlı hızlı çıkarken) ‘Yok, gerek yok, bir taksiye biner giderim, görüşürüz, kendine iyi bak, çıkmam gerek’ kapı kapandı.

Elgin tuhaf tuhaf arkasından baktı sadece, sesi soluğu kesilmişti. Hayatında belki de ilk defa biri ona bu kadar ilgi duyuyordu. Bu kadar yakınlaşmıştı kendisine. Ve o çok güzel gülüyordu.

Pencereden yürüyüşünü izliyordu. Ne tuhaf gelmişti ona yürümesi. Lale. O da yürüyor muydu Ebra gibi... Konuşması tuhaftı, Lale de konuşuyor muydu? Aklında imge gibi kalmıştı bunları bunları ve bunları... Hayat ne garip şeydi, en ummadığı yerden vuruluyordu umutları... Şu yaşadığı durumu kendisine bile izah edemiyordu. Yaşadığı onca saçmalılara bir yenisini daha eklemişti, ama bu defa ki saçmalığı çok güzel gülüyordu. İyi geliyordu ona. Bu defa ki Rakı şişesine benzemiyordu, bu defa ki koyu kahve renkli sehпасına benzemiyordu, bu defa ki, o kırdığı bardağa benzemiyordu. Bu defa ki gülüyordu, yüreğini okşuyordu. Bu defa ki maviydi nefesi. Sesi berraktı, gözleri bulanıktı, rengi ıslaktı... Bu defa ki; gülünce içinde ki besleyici lekeler çıkıyordu.

Pencereden görünmüyordu artık. Okuluna gitmişti. Elgin mutluydu. Artık evi sadece ev değildi, Ebra’nın ayak bastığı yerlerdi. Halısı kutsaldı, Ebra’nın ellerinin değdiği çay bardağı sadece çay bardağı değildi artık, görevi değişmişti, mertebesi artmıştı onun. Dudaklarının değdiği şey olmuştu, ‘Esved’ taşı gibi olmuştu. Bir anlam binmişti üstüne, bir nihai bir değirmi, sözcük bulmalıydı onun için. TDK’ya başvurmalı bunun için. Ebra’nın dudaklarının değdiği bardağa yeni bir isim vermeliydi, devletin kültür bakanlığı bu konuyla acil

ilgilenmeliydi. ay bardağı olamazdı bu artık, literatüre farklı bir şekilde yazılmalıydı, zira bu bardak artık eski bardak değildi... Var oluş bardağıydı bu, tıpkı Elgin'in kırdığı ve resmen var olduğu bardağı gibi...

Sarı koltuğa oturdu Elgin. Mutluydu, yalnızlığı ağrımıyordu eskisi gibi. Orta yerinden bölünüvermişti. Sanki bir virgül gibi ayrılmıştı, nesnesi öznesi yüklemi tam olan bir cümleinin ortadan ikiye ayrılması gibi. Gülüşüyle ayırmıştı. Elleriyle ayırmıştı. Yalnızlığını üstlenmişti, kabul etmişti, göz yummuştu bunca yorgunluğa rağmen... Bu Elgin'de ölüm duygusunu azaltmıştı doğrusu. Çünkü bir beklenti yaratmıştı onda, o gülüşü bir daha görme arzusu doğmuştu, bir daha konuşma isteği oluşmuştu ondan. Ebra onu ölümden alıkoymuştu. –Asır'a ve gülüşüne yemin olsun ki, sen ölümden daha hayırlısın Ebra- evet, ölüm fikri uzaklaşıyordu kalbinden. Hem çok yersiz olurdu ölmek şimdi. Rakı şişesi nerdeydi? –bırak şimdi Rakı şişesini- ama unutmamalıydı Rakı şişesini, ihanet sayılırdı sevdaya, zira 'acı çekmekte bir sevdadır' demişti koca yürekli şair Ahmed Arif. Her şey sevdaya dâhildi. Unutmamalıydı hiç birini. Peki, Ebra neydi onun için? Sevgili mi, Aşk mı, Sevdası mı? Hayır bunlar olamaz, çünkü daha tanıımıyordu bile. İnsan tanımadığı kişilere de âşık olamaz mıydı? Bütün âşık olduklarınız tanıdığınız kişiler miydi? –hayır tabi de, en azından insan biraz vakit geçirmeliydi- ama iyi geliyordu kalbine, yalnızlığına... Bunun adına illa aşk mı denmeliydi? Veya bir isimi mi olmalıydı bu ilişkinin. İlla bir isme ihtiyaçları olursa 'Yaralılar' olabilirdi. İlla ki zorluyorsa toplum, 'bir isim bulun' diye, 'Yaratıklar' olsun isimleri. Zorlamanın manası yoktu, hiçliğin içinden bir şeyler çıkarmanın bir anlamı olamazdı, kimseye faydası da olamazdı bunun. Hiçbir getirisi olmazdı. Bir isimleri olunca ilişkilerinin, altın fiyatlarını etkilemeyecekti. Bu Evren'e hiçbir katkısı olmayacaktı aynı şekilde bir zararları da dokunamayacaktı kimselere. Bu yüzden böylesi saçma konulara takmamalıydı insanlar, üstüne düşünülmesi gereken bir milyon hataları vardı insanoğlunun, önce onları halletmeleri gerekliydi. Ebra Elgin'e iyi geliyordu. Bu yeterliydi ikisi içinde.

Elgin oturduğu yerden kalktı, ağır bir düşünce yumağı sarmıştı her yanını, dökülen kadın saçları vardı sanki beyrinde, huylanıyordu adeta, çıkarmak istiyordu telleri. Koyu kahve renkli sehpa da duran paketten bir dal sigara çıkardı, mutluydu. Sigarasını yaktı. Pencereden dışardan geçenleri seyre daldı tekrar. Aklında bir tek soru vardı. Yine gelir miydi? Bir şeyini unutmuş olmasa bile, yine gelir miydi Ebra? 'Pardon ya ayakkabımı unuttum burada' diye saçama bir sebeple bile olsa, yine gelir miydi? Hem insan beklerse gelmez miydi ki? Etkisinde kalıp geri dönmez miydi bir insan? (bir yudum sigara içine çekti) Evet mutluydu. En az bir daha göreceği için mutluydu Elgin, suratı belli ediyordu bunu. İçinde küçükte olsa güzel bir huzurun en kaliteli kumaş parçası vardı. Kesiyordu, biçiyordu, boyuyordu, heyecanlanıyordu, oynuyordu onunla. Nasıl davranacağını bilemiyordu. Ne yapmalıydı şimdi? Tamda şimdi ne yapmalı? Peşinden mi gitmeliydi? E ama çıkarken görüşürüz demişti? Nerede ne zaman nasıl? Bunları konuşmamışlardı. Allah'ın yardımıyla mı buluşacaklardı peki? Hayır bu saçmaydı. Elgin ne yapmalıydı şimdi? Okuluna mı gitmeliydi? O da bilmiyordu. Bunu düşününce canı sıkıldı. Şimdi uyumak istedi. Bu düşünceler bitsin istedi, hiçbir şey yapmak istemedi. (arada birkaç defa hırs la içine çekmişti, şimdi de son yudum sigarasını da içip söndürdü, attı izmaritini)

Uzandı koltuğa, her şeye rağmen yaşıyor olmasına sevindi, gözlerini hafif kapadı, Ebra'nın gözleri açıldı düşün de. Orası daha güzel ve nezih bir ortamdı, tam karşısında duruyordu, korkmaya başladı biraz aslında, gözünü açtı, Ebra'nın silueti kayboldu, rahatladı, (bir an gerçekten karşıındaymış gibi sandı) tekrar gözlerini kapadı. Tekrar açtı. Bu oyunu sevdi galiba. Bunu artık hep yapacaktı. Açtı kapadı, açtı kapadı. Kapadı kapadı kapadı...

.....

Ebra okulundan yorgun argın bir şekilde çıktı, evine doğru gidiyordu. Mutluydu kendisinde. Ebra'nın sosyal bir hayatı yok muydu? Vardı elbet. Kursları vardı, takıldığı bir arkadaş grubu vardı, dostları vardı, hobileri vardı. Şu an da ne yapmayı isterdi? Evine gitmek isterdi. Yok hayır, güzel yürekli bir dostuyla karşılıklı bir kahve içmek isterdi. Ama evde bekleyen kardeşi vardı. Onu çok seviyordu. Kardeşi hastaydı, kardeşi yardıma muhtaçtı, hemen eve gitmeliydi, bunları düşünürken telefonu çaldı, arayan arkadaşıyla, Zehra, okuldan arkadaşıyla.

'Ebra merhaba, nasılsın?'

'İyiym, sen?'

'Öyle oturuyoruz biz de. Neredesin, çıktın mı okuldan?'

'Ha evet'

'Gelsene, konuşuruz biraz, kahve içelim'

(Gitmeliydi, onun da kafasını dağıtmaya hakkı vardı)

'Ya ben gelmeyeyim, kardeşim evde'

'Olsun, erken gidersin'

'Aslında şey'

'Hadi ama, çok kalmazsın'

'Ama, evde yalnız bekliyor beni...'

'Ebra!'

'Tamam tamam geliyorum, neredesiniz?'

Hemen bir taksiye binip gitti Ebra, ona da iyi gelirdi kafasını dağıtmak, çünkü çok bunalıyordu artık, kimseye fark ettirmiyordu ama yine de kendini kötü hissediyordu. Bu hayat tıpkı Elgin gibi ona da güler yüzünü göstermemişti. Bıkıyordu artık, bunca küçük yaştan beri bu yüklerle yaşamak zoruna gidiyordu git gide. Peki, ama o küçük ellere sahip, henüz 12 yaşında ki kardeşinin ne suçu vardı, onun ne günahı vardı? O bıkmamış mıydı yük olmaktan? Sahi insan ablasına yük olur muydu? Bunları düşünmek korkunçtu. Ebra bunları düşünmeden gitti.

Oturdular hep birlikte, dedikodu yaptılar saatlerce, şarkı söylediler, kendilerinden geçtiler, arada kalkıp oynadılar, (kadın muhabbeti işte) eskilerden bahsettiler. Zehra ve arkadaşlarıyla sevgililerinden bahsettiler. Ebra susuyordu boyuna, akıllı kardeşindeydi. Biraz gecikmişti de. Baya gecikmişti. Olağanın dışında gecikmişti. Olmaması gerektiği kadar gecikmişti. Şimdi kardeşi kim bilir ne durumdaydı. Ne yazıktı ama! Nelere nelere kurban gitmişti. Kimleri kimlere değişmişti insanoğlu bir çırpıda... Ebra rahatsız oldu. Birden ayağa kalkıp 'Ben gitsem iyi olacak' dedi.

'Yaaa nereye gidiyorsun, daha yeni ısınıyoruz zaten' dedi Zehra

'Ebru evde bekleyen var sanki ha seninde' dedi en patavatsız arkadaşı Gözde.

'Evde bekleyenim var benim!, Daha çok küçük bir bekleyenim var!' dedi Ebra kızarak.

'Özür dilerim, böyle demek istemedim' dedi Gözde.

'Dileme, görüşürüz sonra' diyip çıktı.

Hızlanmalıydı, bir emaneti vardı bu Dünya da. Son kalan parçası, kendinden olan son bir parçası... Ona yetişmeliydi. Kendini affedemiyordu. –Ne yapıyorum ben- diyip duruyordu kendi kendine. Kötü bir şey mi yapmıştı? Sanmam. Ama vicdanı rahat değildi. Kendi hayatı da vardı değil mi, sadece ona ait özel bir yaşamı? Hayır kendine ait bir yaşamı olamazdı, kardeşinin hayatı vardı. Kardeşinin mutluluğu vardı. Bunları düşünmek zoruna gidiyordu. Bir çıkmaz sokağın içinde, kendi karanlığıyla savaşıyordu adeta. Mum kokulu bir savaşın içindeydi. Galip gelse, yenilecekti bu savaşta, bu yüzden hiç girmemeliydi. Zira sonucu hep kaybetmekti. Koşa koşa gitti eve. Saat çok geç olmuştu, 10.08 geçiyordu. Hiç bu saatte eve gelmezdi. Nefes nefese kalmıştı kapının önünde. Anahtarı çevirdi, kapıyı açtı, ayakkabılarını



hızlıca çıkarıp bir kenara fırlattı, hemen içeri koştu, kardeşinin koltuğun üstünde uzandığını gördü, umut dolu bakışlarıyla baktığını gördü... Kardeşi sadece 'Geldin mi?' diye bildi. Boğazına bir şeyler düğümlenmişti sanki. Korkmuştu. İrkilmişti küçük bendeni. Harflerinden utanmalıydı Ebra. O mutlu bir şekilde kafasını dağıtmaya ihtiyacı varken, kardeşinin yaşamaya, yürümeye, koşmaya, okul okumaya ihtiyacı vardı. Harf harf saniye saniye küfür küfür utanmalıydı Ebra...

Gözleri doldu Ebra'nın. Kardeşinin yanında oturdu. Çok yalnız kalmıştı küçük kardeşi. Ama ağlamıyordu. Gururluydu. Küçük yüreğiyle kaldırırıyordu bu acıları. Alışmıştı ablasının da onu yalnız bırakmasına. Ama o büyüyünce iyi bir abla olacaktı. Keşke bir kardeşi olsaydı onunda. Gösterirdi abla nasıl olunur. Asla yalnız bırakmazdı. Ellerini tuttu Ebra'nın konuyu değiştirmek ister gibi,

'İyi misin ablacım?'

(Gözyaşlarını silerek) 'İyiyim ablacım, ben biraz şey'

'Bende televizyon seyrettim işte, kitap okudum, 'Mutlu Prens'i' okudum biliyor musun? Çok üzüldüm sonuna.' Dedi kardeşi.

(Gözyaşlarıyla gülererek) 'Aç mısın?'

'Hayır' dedi gururlu bir şekilde 'sen peki, yedin mi bir şeyler? Kendini aç bırakma sen ablacım'

(içi yanıyordu bunları duyunca, kötü bir şey yapmıştı, şu karşısında ki rahmani varlığa karşı başı önüne eğilmişti) 'Yok yedim ben, uyumak ister misin?' dedi Ebra.

'Evet'

'Hadi gidelim güzel güzel uyu şimdi'

Kardeşini kucağına aldı, odasına yürüdüler, 'Abla' dedi o cennet kokan sesiyle.

'Efendim ablacım?'

'Mutlu prens mutlu mu şimdi?'

'Evet ablasının güzeli, çok mutlu şimdi'

'Peki ama kırlangıç, o çok üzgün şimdi' (Ebra yatağına bıraktı kardeşini, yanına oturdu, saçlarını okşadı, gözleri... gözleri kurşun izi bırakıyordu Ebra'nın yüreğinde. Baktığı her yeri yaralıyordu adeta...)

'Hadi kapa gözlerini bir tanem' dedi Ebra.

'Tamam ablacım'

Ebra alnından öperek kalktı yanından, arkasını döndü, lambayı kapadı,

'Ablacım' dedi güzel dudaklarıyla kardeşi.

'Efendim ablacım?'

'Seni seviyorum'

(Ebra'nın yüreğinden bir şeyler kopuyordu, dayanamıyordu artık bu acısına)

'Bende' diyebilirdi sadece.

Kardeşi kahvaltıdan başka bir şey yememişti ve çok kızmıştı ablasına, buna rağmen gururundan 'açım' dememişti. Çok açtı, o küçük bedeni bu kadar açlığa dayanamazdı, yürüyemiyordu, hayat ona diğer çocukların tanıdığı hakları tanımamıştı. Peki ablası, ablası neden onu sevmiyordu. Gözyaşlarını tutamadı. Kocaman gözleriyle sessizce ağladı. Ve yanında mutlu prens'ten başkası yoktu!

.....

Mavinin El Kitabı

.....

Önce beyin zarını değiştirdiler. Sonra burnunu ağzını giyinişini, hepsini kendi isteklerine göre yaptılar. Peki ya kalbi? Kalbini de çıkarıp bir güzel temizlediler.... Boşluğundan tutup attılar onu sedyenin üstüne. Neşter lazımdı bunun için, kesici ve deli alet taşımıyordu yanında, açık kalp ameliyatı yapılıyordu. Son çare olarak... Halbuki lale'nin elinin değmesiyle çabucak iyileşiverirdi. Beyni açtılar doktorlar, hayal kırıklığı yaşadılar. Korteks noktası ölmüş. Serebrum kısmı ise aşırı derecede zarar görmüştü.-ah benim Seremrum, duygularımın en güzel yanı- bir şeyler yapmalıydı. Doktorlar bir çare aramalıydı. Profesörler düşünürler Filozoflar Bilim insanları bir araya gelmeliydi. Freud piskoanalizini yapmalı, Artisto manyıklı yöntemler bulup televizyonda ki futbol programında ki yorumcularla bu konuyu tartışmalı, eskisi gibi olmalıydı beyni. Ahmed Arif tekrar şiir yazmalı. Kant tekrara düşse, ahlaki yasasını tekrar getirmeli ve yalnızlık ahlaksızlık olarak tekrar zabta geçmeli. Nilgün Marmara belki intihar etmezdi, o gül yüzlü çocuk ve kuşların şairesi... Gerçekliklerden bu kadar uzak durmamalıydı... Marx işçi olarak görseydi bu hayatta bir şey olsaydı keşke. Böylesi bir boşluğu ağır geliyordu ona. Bir peygamber gelseydi gazetelere çıksa, tebliğ etse. İnananları olsa. Einstein izafiyeti yeni yeni bulsa onun yerine. Ve biz ne zeki adam diyip vay be zekaya baka desek Abartsak çok abartsak Newton'la da sınıf arkadaşı olsa. İzafiyetin kanun olarak kabul edildiği bir dünya da zamanda yolculuğu bulan adamın bile geri gelmemesi koyuyor insana. Her şey bulunmuş. Her şey bitmiş. Görevleri bitmiş bir gta vice city oyununda ki tommyy sanki. İlham gelmeyip şairliği bırakıp limon satmaya başlamış gibi. Cennetten geri çıkarabilseydik keşke, herkesin bir kişiyi cennetten geri getirme hakkı. Sahi Ahmet Cennetten gelirse, bize Yusuf'umuzu da getirir mi ki? Aşırı dozda alpazoram içeriyor, beyni uyuşmuş bir köpekten farksız değildi...

Elleri kırılışın şu mavinin. Gözyaşları yer çekimden ağır olurda Dünya'da düşer emi şu evrenin boşluğunda.

....

Ebra gözlerini günün ilk ışıklarıyla açtı. Kardeşi ve kendisi için güzel bir kahvaltı sofrası hazırladı. Bugün hafta sonuydu, izinliydi. Elgin de izinliydi. Acılarını ve yalnızlığını hafta sonuna bırakmıyordu. Hafta içi çekiyordu acısını, hafta sonlarını kendine ve tekrar kendine ayırır, böylece birazda olsa dindirmeye çalışırdı beyindeki çekirdek tanesi acıyı. Ne garipti, onlar her gün aynı acının içinde yok olup gidiyorlardı, ama hiç biri birbirini sevmiyordu. Bu bütün bir insanlık için böyleydi. Herkes aynı acıları yaşıyordu, ama kimse kimseyi anlamıyordu veya anlamak istemiyordu.

Ebra Elginle sözleşmiş gezip-tozup eğlenecektiler... kahvaltısını biran önce bitirdi Ebra, kardeşi pek bir şey yemedi.

'Neden yemiyorsun?' Dedi Ebra

'Canım pek istemiyor.'

'Ama yemen lazım ablasın bir tanesi, bak hiçbir şey yememişsin.'

Hala kardeşinin ona kırgın olduğunu biliyordu. Ama bunu nasıl gidereceğini bilmiyordu çünkü yaşamamıştı çünkü sakat kalmamıştı. Çünkü hala yürüyebiliyordu. Kimseye muhtaç olmamıştı. En kötüsü de bu zaten. Birine muhtaç gibi bakmak... En zoru en çetini en mertçe ve en erkekçesi buydu. 'bakın muhtacım, ölüyorum, yardım edin' diye bağırarak istemektir. Hala bağırmiyorsa, utancından değil bilmesinden. Kimsenin yardım etmeyeceğinin bilmesinden.

Kahvaltıyı hazırladığı gibi kaldırdı, yüreği buruktu Ebra'nın. Kardeşi konuşmuyordu onla. Gitmeli miydi? Kalsa olmaz mıydı? Belki kardeşi koşup sarılmak istiyordur ablasına? Neden böylesi ince şeyleri düşünmüyordu ki? Çok ihtiyacı vardı kardeşinin ablasına.

Ebra üstünü değişti, kardeşini yatağına uzattı, alnından öptü, yüzünü sevdi, saçını okşadı ‘seni seviyorum’ dedi ve gitti. Kardeşi ve kitapları kaldı sadece. Ve ebediyen ondan gitmeyeceği henüz yeni diş çıkarmış gibi on iki yaşlık bir hüznü ve kalp kırıklığı.

İnsan bu kadar çabuk hüznü öğrenince daha bir yavaş ölüyor bu hayata. Ebra gitti... Ablası hayatı her şeyi gitti. Bir başkasına gitti. Hiç düşünmeden hiç akıl etmeden bir başkasına gitti...

.....

Ebra kahvaltıdan sonra Elgin ile buluşacaklardı. Aynı her zaman ki gibi kafe’de Elgin en güzel elbiselerini giyindi. Kırmızı kahve renkli sehpasına bu defa parfümler kişisel nakım, fön makinesi vs... Bulunuyordu. Rakı şişesi nerdeydi en son? Galiba unuttu heyecandan, hızlıca hazırlandı hayata hızlıca katılmak istedi bir bekleyeni vardı. Ebra ... Ebra bekleyeniydi. Her zaman ki gibi çakmağını ve sigarasını unutmamak için hemen aklına gelip aldı. Yavaşça merdivenleri indi. Ve Ebra’ı düşündü yol boyunca. Ebra da güzelce kahvaltısını yapmış hazırlamanmış sonra. Görüşme saatine nu defa her ikisi de erken gelmiştiler. Heyecandan uyuyamamışlardı. Sırf yarın buluşulacak diye bir önceki günden mutlu olmuşlardı. Çünkü elbiselerini ütülemişlerdi. Takılarını ayarlamıştı. Seçim yapmışlardı nasıl konuşacaklarına dair. Elgi’in Ebra’ya bakınca içi açılıyordu adeta. Bu bir şey olmalıydı illaki bir isim değil, Aşk mı Sevda mı yoksa takıntı mı, veya acizlik mi? Bunların dışındaki bir şeydi. Ebra ise farklı idi. Ellerini tutuyordu Elgin’in elgin ise sıcaklığın hissediyordu, o içindeki boşluğu bitiyordu Elgin’in. Ve bu yüzden o iğrenç karakterlerine ihtiyaç duymuyordu peki Lale? Etmiyor mu? Diye düşünüyor. Kendini bundan alıkoyamıyor.

Ebra gelince gül yüzüyle gülecek ve bitecekti bütün boşluğu. Bitecek miydi sahiden? Ya o gülüşünden bir tutam alsa cebine koysa her sıkıştığında çıkarıp kalbine sürse olmaz mıydı? Buna atom fiziği karşı durmuş.’ Gülüşler saklanmaz ceplerde taşınmaz’ demiş bilimsel abiler. Hay şu atom fiziğinin gözü kör olsun.

Ebra kardeşinin alnından öptü ve dışarı çıktı. Kardeşi yüreğini buruk bir şekilde yine ablasını uğurladı. Bu hikaye kimin. Elginin mi, Ebra’nın kardeşinin mi. Yoksa 20lik rakı şişesinin mi veya varolduğunun hissettiği kırdığı cam bardağı mı... Bunlar çok önemsizdi. Elgin için Ebra vardı. Ve o olmak zorundaydı.

Bu yetiyor muydu Elgine’e peki Sartre ne olacaktı, Gregor Raskolnikov... vs (yine midesi bulanmaya başladı) bu fikirleri düşünmemeliydi. Sadece Ebra vardı, sadece Ebra olmalıydı.

Her ikisi de kafe’ye erken gelmişlerdi. Ebra daha önce gelmişti. Elgin tuhaf oldu. Biri vardı ilk defa biri onu erkenden gelmişti. Elgin tuhaf oldu. Biri vardı ilk defa biri onu erkenden beklemişti gelmişti. Onun için masaya geldi ellerini tuttu ‘hoş gelin’ dedi Ebra cennet gülüşüyle... Elgin ellerini tuttu, buz gibiydi elleri. Ölüm soğukluğu gibi soğuktu. Ebra ellerini ısıttı. Ebra’nın ellerini hissetti. Ve ne güzeldi elleri sıcaklığı Ebra’nın elleri beklide bunun için yaratılmıştır. Sıcaklığı vardı Ebra’nın. Ama bunu yalnızca Elgin fark etmişti. Yalnızca Elgin bilirdi bunu. Zira da öyle olmalıydı. Çünkü bir milyon tane el ayak yüz ve sıcaklık vardı Dünya da. Ama hiç biri Ebra emiyordu. Bu yüzden Elgin Ebra’yı seviyordu. (beklide)

Sevmek nedir? Ellerini tuttuğumda sadece kalbin atmasımıdır. Peki ya Sevda nedir? Ellerini tutmadan kalbinin atmasıdır. Yine büyük bir çıkmazın içine girmişti. Elginin ailesi... hiç

görmediği halde ellerinin sıcaklığını, gülüşümü, yürüyüşünü yemek yemesini görmediği lalesi vardır.

Hangisi daha ahlaki idi. Bu bilinmez ama Lale'nin kaybetmiş bir Elgin, birden karşısına çıkan Ebra. Lale'nin her şeyi kaldı Elgin de... Her şey her şeyisini feda etmişti. Hayatını şiirini bile... ama birden karşısına Ebra çıktı işler tamamı ile değişti (hatta bir ara şiiri bırakmayı bile düşündü) Ebra'yı seviyor..(sanırım) ama Ebra ona iyi geliyordu. La değil Ebra'nın elleri sıcaktı. Tutulası gözlerine bakılası hissedilmesi vardı.

Oturdular. Elgin Eb'nın gözlerine bakıyor kendini alıkoyamıyordu bakmaktan. O gözlerin inde neler neler görüyordu. Kimse bilmez bunu. Ebra da bunu seviyor, gözlerinden Elgine pay vermişti.

'Merhaba' dedi Ebra

'Merhaba' diye karşılık verdi Elgin.

'Nasılsın'?

'Sen gibiyim iştr

İyi isen iyi

Kötü isen kötüyü....' (mavinin el kitabından) dedi Elgin

'İyiyim veya iyi olmaya çalışıyorum'

Elgin, 'neden bir sorun mu var?' dedi Ebra'ya

'Şey, yok sorun yok'.

'Var var belli gözlerin anlatıyor.'

'Anlatıyor mu sahiden' dedi Ebra

'Anlatıyor, sadece alfabeye ihtiyacın var' dedi Elgin.

'Kardeşimin durumunu biliyorsun. Çok içim yanıyor. Hayatımda tek istediğim yürümesi. Bu da mümkün değil. Bende ona çok kötülük yaptım gibi hissediyorum.'

'Hayır neden böyle düşünüyorsun ki'

'Şu an evde yalnız, aklım hep onda'

'Gidelim mi yanına, kendini biraz olsa da yalnız hissetmez' dedi Elgin.

'Şey bilmiyorum ki'

'hadi kalk gidelim'

Garson hesap lütfen!

Kalktılar. Ebra ile yürüyor, Elgin adeta titriyordu yolda yürürken. "Allah'ım yanımda yürüyor" demişti Kafka, o aklına geldi.

Evine doğru yürüyordu Ebra'nın. Oturduğu eve ilk defa geliyordu Elgin heyecanlıydı ikisi de. Ebra kapıyı açtı. Elgin misafir terliklerini giydi. Kapı holünden odasına geçti. Bir an önce (tasvirilere yer verme gereği duymadım evi hakkında) kardeşini görmek istediler.

Kardeşi her zaman ki yerinde yatağına uzanmış kitap okuyordu. Elinde mavinin el kitabı vardı, Elgin görünce sıcak sular üstüne dökülür gibi heyecanlandı. Ebra kardeşine sarıldı, öptü alnından ve gözlerinden... saçlarını okşadı. Kardeşi kitabın okuduğu sayfasını buruşturup masaya bıraktı. Demek okumaya devam edecek demek o küçük yürekli melek bile bir şeyler bulmuştu o kitaptan. Merakla yanında ki adamın tanıştirmasını bekliyordu. Ebra hemen söze başladı; Elgin Kardeşim – kardeşim Elgin. Elgin elinden öptü kardeşini. O küçücük cennet kokulu çocuğun ellerinden... içi burkuldu ama. Neden insanın içi burkulur ki? Burkulur elbette. Hislerini kontrol etmeliydi, öyle pat diye yüzüne söylenmezi insanın özürlü olduğu aptal bir şekilde gizlenmek zorundaydılar... ama halbuki gerçeklik böyle bir şey değildir. Şayet fark ettirmemek istersen de yalancı olursun. Bu defa karı taraftakini aptal yerine koymuş olursun!

‘Merhaba’ dedi Elgin  
‘Merhaba’ hoş geldiniz .

Aslında kardeşi böyle şeyleri sevmezdi. Kimse acımasın isterdi ah şu izafiyet teorisi yok mu? Elleri kırılısıca şey. Zamanı geri alabilse elgin belki iyileşirdi kardeşi de Ebra’nın.

‘Okuduğun kitap biraz ağır değil mi sana’  
‘Hayır çık seviyorum okumayı’  
Ölümünden v Sevdadan çok bahsetmiştir. Siz okudunuz mu?  
(Ebra gözlerinden bir damla yaş akıtarak)  
‘Ben şey, okudum ama sen şey yapma başka şeyler oku. ‘mesela küçük prensi oku. Onu da okudum, gülü o kadar sevmesine rağmen, neden gülü onu sevmiyordu hala anlamadım.

(gözyaşını sildikten sonra) Ebra araya girdi. ‘Çay koyuyorum üstüne’ dedi. Kardeşi ‘peki’ dedi. Elgin ise koltukta oturdu. Ölüm sessizliği oldu bir an. Ama çok şeyi vardı o küçük kalbinde. Çok anlatmak istediği şeyi vardı kardeşinin ama ablası izin vermiyordu. Neden izin vermezdi ki bu büyükler. Hayal dünyasında yaşayan sakat kalmış bir kardeş ve hayatı tek başına omuzlamış bir Ebra...  
Kendi boşluğundan utanmalıydı Elgin.

Çay geldi, şekerler atıldı, fikirler dağıldı. Çay kokusu muazzamdı. Ebra’nın ellerinin çayı idi bu.. şifalı idi neredeyse. Çayı Ebra doldu herkese. Elgin şekersiz içerdi çayını, Ebra tek şeker, kardeşi de pel çay içmeyi sevmezdi. Kitabını alıp okumaya devam etti. Elgin şaşkınlığa devam ediyordu. Kitabını okuyan birini görünce heyecanlanır ne yapacağını bilemez. Çok tuhaf bir imgenin dürtüsüne kapılırdı. İçi çok hoş oluyordu. Ebra’ya kardeşine yaralı gönüllü insanlardı bunlar.

Çaylarını içmeye devam ettiler. Elgin birden hadi toparlanın çikalım dedi gezmeye, bırak o kitabı dedi kardeşine. Hadi gidelim biraz hava alalım. Ebra bunu duyunca çok şaşkırdı. (Elgin kalbi artık ne kadar burkulmuşsa...) bu onlara iyi gelecekti. Tüm hışmı ile hayat doluydu dışarı. Bu evde tıklıp kalmanın bir manası yoktu. Artık Elgin de hayata alıştıyordu yavaş yavaş. Bu Ebra’yı mutlu etti. Ebra, ‘tamam dedi . kardeşi istemedi. Hüznün adresi o küçük yürekli kardeşi istemedi. Anca ablası çok zorlayınca kabul etmek zorunda kaldı. Çünkü anlatamadığı şeyler vardı.

Dışarı çıktılar çok klasik olacak ama lunaparka gidip eğlendiler. Kendilerini abuk sabuk gösteren aynalara baktılar. Pamuk şekeri yediler. Gezdiler tozdular, canları ne istiyorsa öyle yaptılar... aralarında ne şiir ne roman ne de gregor vardı. Sadece hayat vardı. Boşluğu bitmişti Elgin’in... Ebra’nın kardeşi mutlu olmuştu.ablasını affetti, çılgınlar gibiydiler eğlendiler... Elgin bir şair değildi ölmek isteyen. Ebra kazada kimseyi kaybetmemiş,kız kardeşi vardı, mutluydu bu yüzden. Bu ne güzel şeydi. Mutlu olmak. Muhakkak her şeyin içinden bir mutluluk çıkarılıyordu. Ebra buna alışkındı. Elgin her mutlulukta elleri titriyordu. Gönünden bir şeyler kopuyordu sanki. Mutlu olmaya hakkı yokmuş gibi hissedirdi hep. Ama Ebra.. Ebra yavaş yavaş bir dantel gibi işliyordu yüreğine güzelliğini ve yaşama sevincini. Hayat güzel miydi peki? Yaşanılmaya değer miydi? Bunca devasa evreninin içinde en adi yerde olmak kimseye koymuyor muydu? Hala insan oğlu marsta bir yaşam arayıp duruyor, yanı başındaki insanlar yaşayamazken... ne acı şeydi bu.

Çılgınlar gibi eğleniyorlardı. Kardeşi çok mutlu olmuştu. Onun mutluluğu meleklerin mutluluğuydu. Elginde Ebra da mutluluğu hak ediyorlardı. Yoruldular mutluluktan. Bu ne güzel ve ulvi bir şeydi ki mutluluktan yorulmak

Eve dönüş zamanı gelmişti. Vakit erken olmasına rağmen bunca mutluluk yetmişti onlara. Elgin kardeşi ve Ebra'yı evine bıraktı. Elgin kardeşinin alınından öptü, kardeşi tanıştığı için ve geçirdiği gün için teşekkür etti. Ebra kardeşine yatağına uzattı, kardeşi hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu. Ne de yazıktı. Minicik vücudunun bu denli mutluluklara alışkın olmamamsı. Oysaki hayat bu kadar zor değildi. Mutlu olmak için her zaman bir yol muhakkak vardı. Sadece elgin bu yolları bilmiyordu( belki de böyle de değildi). Sıra Elgin'e gelmişti. Elgin'in ellerinden tuttu. 'iyi ki varsın, kardeşim için ve benim için' Elgin çok şaşırmıştı. Birine bir faydası dokunmuş ve hissettirmiş bunu. Bu öylesi bir şey değildi. Mühimdi. Söz konusu Ebra idi... bu cümleyi Ebra dan duyması gerekmemeliydi yasaklı bir cümleydi bu. Tılsımlı büyülmü simya ilminin bir türeviydi bu cümle. Sanırım Ebra'da Elginden hoşlanıyordu.

Ellerini tuttu, Elgin önce çok korktu ellerini tututunca. Varlık hissetti. İlk hissettiği şey korku oldu sonra varlığın verdiği bir şey vardır. Yani Ebra canlıydı ve gerçektir. Sonra hoşuna gitti. Zaman durmalıydı, bir an zaman durdu sanki baş parmağı ile ellerini sevdi Ebra'nın. Ebra güldü. Tekrar teşekkür etti. Ebra evine girdi. Yatağına uzandı, hiçbir şeyi düşünmeden uyudu. Galiba mutluluk uykusu idi bu..

.....

Elgin yol boyunca Ebra'nın ellerini düşündü, aklından çıkmıyordu. Dokunduğu yerleri bir yara izi gibi okşayıp durdu. Ebra vardı diyordu gerçektir diyordu elleri sıcaktı diyordu. Ebra uyuyordu. Belki elini tutması pek umurunda bile olmamıştı ama, sırf elini tuttu diye uyumaya bilirdi Elgin. Düşündü her şeyi karmakarışıklaşmaya başladığını düşündü. Bir hikaye olacak diye umut etti. Çünkü ellerini tutup ısıtmıştı. Ve 'nefesini içimde hissediyorum' demişti. Bunları demesine rağmen Ebra uyuyordu. Elgin bunları düşünüp yoruyordu kendini. Neden? Bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Uyku girmiyordu gözlerine. Hep Ebra'nın gözleri vardı aklında. Belki Ebra hoşlanıyordu ondan. Kim bilebilirdi ki? Hoşlanır der misin( dedim ya kim bilir) ama Elgin uyuyamamıştı. Uyumak istemiyordu. Geçirdiği güzel günü düşünmek istiyordu o bu nu mutlu ediyordu. Şimdi ellerini tutup gözlerine dalmak isterdi, ama bunu yapamıyordu. Sol eliyle Ebra'nın elinin değdiği sağ elini okşuyordu. Mutlu oluyordu. (aramızdakalsınamagalibaElginEbrayıseviyor)

Rakı şişesini düştüğü yerden kaldırdı. Ona anlatmak ister gibi oldu ama, gerek bile duymadı. Mutluluk bir felsefe biçimi hayatı boyunca melankolizmi kendine hayat biçimi seçmiş biri, mutluluğu hafif dozajlarla alınmalıydı günde 0.25 mg yeterliydi mesela sabah tok karnına... zira fazlası dopamin insanı hayal dünyasına hapsederdi. Bu yüzden mutluluk hormonunu dengele bir biçimde üretmeli ve yaşamalıydı. Bir çikolatada ki dopamin miktarınca mutlu olabiliyorsa bir insan, bu hayatın ne kadar basit olduğunun mutlu olmanın zor olmadığını gösterir. Bu matematiği aristodan bu yana kimse ret edemedi. Ama biz insan oğlu nerde gider bir olmaz varsa onu ister onu dileriz. Elgin yatağına uzandı. Ebra'sını düşündü, ellerini düşündü. İçi birden hoş oldu, bu duyguyu açıklayamadı. Gözlerini kapadı umuda yolculuğu rüyalarla devam etti...

.....

'Seni seviyorum Ebra!'

‘Aaaaaaama çok klasik oldu’

‘Senden hoşlanıyorum’

‘Ellerimi tuttuğundan beridir gözlerime uyku girmiyor.  
Gözlerini unutamıyorum.’

‘olmuyor, olmadı işte!’

Elgin güzelce elbisesini giyinmiş Ebra’ya sevdiğini demeye karar verdi. Sanki artık şair değildi. Kelimeleri yan yana getirmekte zorlanıyor. Oysa ki Rigel yıldızının en meşhur şairi idi kendisi. Şiir böylesi bir şey değildi ki! Birine seni seviyorum diyebilmek şiir miydi. Demek birine seni seviyorum demek bir şiir değilmiş. Bir de şiir nerde başlıyordu. Seni seviyorum dürtüsüyle başlayıp mutlu olunca biter miydi? Hiç unutmam bir şair abiye sormuştum, mutlu şiir var mı diye, o da; tabi git Özdemir Asaf şiiri oku demişti. Ama şiir hastalıklı bir şeyde değil miydi? Ahmed Arif mesela Nilgün Marmara mesela. Mutlu şiir vardır muhakkak ama mutlu şair yoktur. En azından hümör bir şairin beyninde hep bir nükte olarak kalmıştır. Beyni uyuştu bir şey diyemez düşünemez oldu. Oysa ki en iyi o bilirdi şiiri şimdi bu ikilem içine girmesine sebep ne? Mutluluk mu şiir mi? Yoksa onca şeye ihanet etme korkusu mu? Şiiri iyi bilir hatta sevdiğinin ellerinde kendi kitabını görmüştü. Gidip delikanlı gidip söylemeliydi ‘o şiir kitabı benim’ diye ama yapamadı. Buna şiir engel oluyordu. Ama kesin kararını verdi. Bu defa diyecekti. Sevdiğini de söyleyecekti. Ebra’yı aradı görüşmek istediğini söyledi. Okuldan henüz çıkmamıştı. Çıkınca her zaman ki kafe de görüşmek üzere sözleştiler.

Elgin çok heyecanlıydı. Her tarafından belli idi. Kafasında sadece o küçücük ellerinin sıcaklığı vardı. Beyninde ki ışığı bu oluşturunuyordu. Sıcaklığı ve varlığı vardı Ebra’nın. Saatler geçmek bilmez oldu birden izafiyete denk geldi sanırım.o kadar hızlı dönerken zaman Elgin için durmuştu neredeyse.

Peki ‘seni seviyorum’ deseydi ne olacaktı. Lale’ye ‘seni seviyorum’ diyememişti. Bunun doğruluğunu gerçekten bilmiyordu. Ama kafası kesinlikle karışık değildi. Ebra vardı ve onu seviyordu ve seni seviyorum diyecekti.

Kafe’ye geldi oturdu, Ebra’yı beklerken mavinin el kitabını da getirmişti. Artık söyleyecekti. Ebra ya gizlediği küçük sırmı söyleyecekti. Hafiften bir koku duydu, Yakub’un, Ben Yusuf’un kokusu alıyorum der gibi. Ebrasının kokusu aldı birden. Kalbi hızlıca çarpmaya başladı. Cennetteki kokukardan biriydi bu (adını şimdi hatırlamıyorum) Ebra geldi ellerini tuttu. Bu çok basitçe bir oyunuydu hayatın hemen geçerdi. Merhaba demek için el tutuşulurdu. Ama sevda bunu kabul etmezdi. Ellerini tam bırakırken sağ elin 3. parmağını ebranının avuç içine değdirdi. Sevda bunu gerektirirdi. Oturdular, gözlerinin içine bakıyordu Elgin. Gözleri parıldıyordu adeta. Ebra da mutluydu. Elgin mutlu diye. Elgini böyle görmesi ne güzel.

‘Gözlerin parlıyor seninde’ dedi Elgin.

‘Evet’

(elleri titriyor)

‘Heyecanlısın’ dedi Ebra

‘Seninle konuşmak istediğim şeyler var ama nasıl anlatacağımı bilmiyorum’

‘rahat ol söyle ne olacak ki’

Ne olabilir ki pi sayısı artmayacak, dünya dönüşünü durdurmayacak. Zamanın sanyede ki hızı değişmeyecek. Hiçbir şey olmayacak belki de

‘Şey nasıl derler’

Ben senden hoşlanıyorum. Aaa pardon öyle değil. Özür dilerim. Ben seni seviyorum’  
O okuduğun kitapta benim kitabım. Mavinin el kitabı. Ben şair Elgin. Sen beni çok mutlu ettin. Ellerlinle yaralarım iyi geldin. Ben tam ölmek üzere iken çıktın karşıma. Ben seni seviyorum. İçimde tutamazdım bunu.

Ebra çok şaşırmıştı bu durum karşısında ne diyeceğini şaşırdı. Ama neden? İlk o tutmuştu ellerinden, ilk o koşmuştu peşinden. İlk o konuşmak istemişti onunla. İlk o yanında olduğunu hissettirmişti. İlk o bu kadar ilgili davranmıştı ona. İlk o yardım etmişti ona. Bunca şeyin karşısında Allah razı olsun mu denilir. Seni seviyorum denilirdi elbette. Bu şaşkınlık neden?

‘Benim bir sevdiğim var ama, ciddi düşünüyoruz, sana diyecektim ama...’

‘Bir sevdiğin mi var’ diyebildi anca Elgin.

‘Evet’ dedi (üzgün bir şekilde)

Ama sen şey....

‘Özür dilerim’ dedi Ebra

‘Ama sen iyi bir insansın....’

‘Lütfen sus’ dedi Elgin.

‘Elgin’ diyerek ellerini tutmaya çalıştı ellerini çekti elgin.

Donakalmıştı.

Elgin kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Seni seviyorum dediği biri ağzına yüzüne bir sevdiğim var demişti. Bu durum kadar kötü bir durum yoktur ki. Seni seviyorum de. Sen üzül sen kendini onun için parala bir başkasını sevsin. Evrenin iğrenç oyunlarından biri daha bu. Oysaki ne mutlu ve ne heyecanlıydı gelirken. Peki ya Lale ona şimdi ihanet etmiş oldu. Sevdasına ihanet etmiş oldu. Nelerde yapıyordu Elgin. Suçlusu kimdi bu oyununun. Kendisi mi Lale mi Ebra mı hayatın ta kendisi mi? Ölmek üzere olan bir ceset torbasının kabir azabı çekmesi ne acı. Bu da sevdaya dahil miydi Ahmed hocam? En çokta senden özür dilerim. Elgin hemen masadan kalktı hiçbir şey demeden. Ne diye bilirdi ki mutluluklar dilerdi anca, saçma! Kalbi ne kadar acıyor şimdi. Arkasından Elgin diye bir ses bile duysa mutlu olacaktı. Ama Ebra, Elgin elgin diye çağırmamıştı bile...

Ebra yanlış mı yaptım doğru mu yaptım muhasebesi yapıyordu kendi içinde. Biri vardı ona yardım etmişti. Kötü müydü bu. Kim olsa yapar mıydı böyle bir şeyi. Ellerini mesela tutar mıydı. Peki seviyorum dediği insana nasıl olacakta artık mavinin el kitabından şiirler okuyacak. Birini ölümden kurtarmıştı. Böylesi insanlar vardı. İnsanları ölümlerden kurtaran, bu yetmezmiş gibi mutlu etmeyi öğreten hatta ve hatta ellerini tutan. Bu bir felsefik bir akım olarak dünya tarihine geçmeliydi. En büyük temsilcisi Ebra. Etkiledikleri Elgin. Kaynak mavinin el kitabı....

Elgin bir hışımla dışarı çıktı, boğazı düğümlenmişti. Elinde mavinin el kitabı vardı. Ne yapacağını nereye gideceğini hiç bilmiyordu. Az evvel dünyanın en güzel gözlüsüne seni seviyorum demişti. Belki beş dakika sonra o bir başkasına diyecek. Bu çok acı verici bir şey. Evine gitti. Sarı koltuğa oturdu. Kendinde değildi zor tutuyordu kendini ağlamamak için birden rakı şişesini gördü...

Bağırdı sesi çıktığı kadar etrafı darma dağın etti. Her şeyi kırdı döktü dayanamıyordu içindeki acı çıkmıyordu dışarı...

....



Sarı koltuğa oturdu önüne rakı şişesini aldı. İki paket sigara. Ve zamanı geri aldı. Her şeyi. Ev düzeldi. Her şey yerli yerine kendi kendine geçti. Bunu bir film sahnesi gibi izledi. Sanki geri alıyormuşsun gibi. Her şey yerli yerine oturdu. Kendiside... Bunca acılarından sonra... Dayanılmaz bir kıvrantı, boşluk, ama yüce bir boşluk hissi idi bu..

Zamanı geri almak fikri çok korkunçtu. Bir ona yaramadı. Rakı şişesine baktı. Ölmek içinden geldi. Çünkü boşluğu dolmuştu. Sıra ölümdeydi.

Birden kapı çaldı, orali bile olmadı. Onca ağladıktan sonra hissizleşmiş yabancılaşmıştı. Bir daha çaldı. ‘aptal çöpçü’ bir daha ısrarla çalışıyordu zili... gelen Ebra idi. Göz yaşlarını tutamadı. Ebra özür dilemek için gelmiş olmalı. Elginin elinde ki yaraları görünce dokunmadı. Neden dokunmadı ki. İyileşirdi yaraları dokunsaydı. Ebra Elgine sarıldı. Elgin kendisinden geçmişti artık. Sımsıkı sarıldı ebra’sına saçını okşadı kokusunu son bir kez içine çekti Elgin Ebrasın’a sarıldı, kokusunu içine çekti. O anda hiçbir şeyin önemi kalmamıştı artık. Ölmek isteği, unuttuğu çakmağı, içemediği sigarasının, kırdığı bardağın, 20 rakı şişesin, koyu kahve renkli sehpasının hiçbir önemi kalmamıştı. Burun direkleriyle ciğerlerine Ebra’nın kokusunu taşıyordu. Bir köpek gibi adeta... Kokain arayan bir köpek gibi... Hafızasına kaydetmiş kokusunu içine doyasıya çekiyordu. Adeta 10 mg Alpazoram etkisi yaratıyordu beyninde, her iç çekişinde... Bazen de uyarıcı etkisi yaratan amfetamin gibi... İşler neden birden böylesi düzeldi. Nasıl mutlu bir son oldu. Ebrasın’a nasıl oldu da kavuştu. Elgin hikâyesi böyle mi bitecekti. Hani kah ayrılıp kah barışacaktılar. Brezilyanın pembe dizileri gibi ya da bölümde 120 dakikayı tamamlamaya çalışan aptal yönetmenler gibi bakışmalar eklenecekti uzatacağı... Ama hayır şair bütün bunlara rağmen şair Elgin Ebrasın’a kavuştu bir ömür mutlu olacaklardı.

Alpazoram, Kodein Fetametmetamin, Aniox Xanax Rtalın...

Saygı ile kalemi elinden bıraktı yazdığı kitabı kaldırıp öptü alnına koydu ve hücreesindeki koyu kahve renkli sedyeye bıraktı. Kapısı çalındı Ebru hemşire idi gelen. Alaylı bir şekilde ‘Yine mi’? Kitap dedi. Hadi kalk sersem herif ilaç alma vakti. 10 mg Rivotil 600 mg Serequel ile 1 mg xanax ağzına atı tek tek hapları suyunu içti, ‘rahatsız herif’ diyerek elinden aldı bardağı ve hap kovasını... neden sevmezdi ki, neden bir iğrenç sülük muamelesi apardı ki ona.... Ebru hemşire halbuki o. o...

Yuttuğu ilaçları hemen kustu yine düşüncelere daldı. Gözlerine tek damla uyku girmemişti. El altından aldığı kokain sayesinde zinde duruyordu pek bir şeylerde yemiyordu çok zayıflamıştı uyuşturucular mahvetmişti onu ama bu kimin umurundaydı ki Ebru hemşirenin mi hiç sanmam.zindeydi hala yazı yazabiliyordu zekasını hala bir kısmını kaybetmemişti. Bu onun en büyük hazinesiydi... yazmak... hayatı sadece yazmakla geçmiş bir ömür...

Gözlerini Ebru hemşirenin ‘Günaydın’ demesiyle açtı. Hiç uyumamış gözlerle günaydın denilmesi ne acı şeydi öyle... göz perdeleri güneş ışığını ile yandı birden karanlığa alışmış bir göz aydınlığı pek sevmezdi. Oldu olası geceyi severdi bu yüzden. En azından bazı acılar geceleri daha bir görünmez olurdu. Karşısında duran hemşire bir baytar gibi dürterek uyandırmaya çalışması da cabasıydı. Ama hiç uyumamıştı ki. Evren uyumayanlara bir ödül vermeliydi bence. Bir yıldız hediye etmeliydi şöyle en afilisinden mesela Denep yıldızını vermeliydi. Ama bu Ebru hemşirenin umurunda bile değildi. Kimsenin umurunda değildi. Günlerce uykusuz kalanlar kimsenin umurunda değildi... Kahvaltı vakti. İki dilim zeytin ve bir iki tane de peynir bir damla ekmek ve bir parçada su... Kahvaltısına dokunmadı bile götürüp çöpe döktü. Ne zamandan beridir yemek yemiyordu o da unutmuştu. Götürüp çöpe

föktü yoksa Ebru hemşire gelip kızılıyordu ve iğne yapıyordu. Ve iğneden çok korkuyordu. Ebru kimdi bu Ebru... Ebra ile bi bağlantısı var mıydı? Veya uyumayan kişi kimdi? Yusuf şair... Psikiyatri kliniğinde yatan bir hasta... Yusuf şair. Elgin diye biri yoktu Ebra diye biri yoktu. Şair Yusuf'un kalemi vardı. Onlar bir hayal dünyasıydı ve Yusuf şair hayal dünyasını çok seviyordu. Çünkü orda her şey yolunda gidiyordu. İğne yoktu Ebru hemşire yoktu. O iğrenç ilaçlar yoktu. Şu kahrolası beyaz hücre yoktu... Sürekli nasılsın diyen aptal psikolog yoktu. Yusuf şairin bir hikâyesi yok muydu? Vardı elbet ama kayda değer bir hikayesi olmadığı için Ebra İle Elgini seçti. Ve onarı yazdı. Ve bundan mutlu oldu. Ne yazık bir piskoz hastasının mutlu olması. Bu meleklerin bile utanacağı bir şeydi. Bir şizofrene anlatacağınızı en mahrem şey, gerçeklerdir... ve o gerçekleri hiç sevmiyordu. Zaten o yüzden bu haldeydi. O çok küçükken okuduğu roman kahramanlarına kendini benzettiği için babası zorla o tımarhaneye sokmuştu onu. Neymiş çok hayal kuruyormuş. Ne acı ne acı. Bir şizofrenin hayatını yazmak istiyordu bunun için amfetaminden cristalmeth ne varsa kullanıyordu gizli gizli. Akli hafiften gidiyordu artık. Şimdi bir görevi vardı, bir akıl hastanesine kendini kabul ettirmektir amacı. Ve kabul edilmişti 21 günlük bir program terapisi görecekti prosedürler öyle gerekiyordu tanısı ise piskonevruz. İyi bir şair ve yazar olan Yusuf bir şizofrenin günlüğünü yazmak istiyordu. Kullandığı ilaçlar sayesinde aklının bir kısmını yitirmişti ama halaya bir şeyler yazabiliyordu. Günler böyle geçti karşısına Ebru hemşire çıkmıştı, onunla ilgilenen oydu. Bir hayvana davrandığı gibi ona da öylesi davranıyordu. Bu gün 20. günündeydi. Ve aklını tamamıyla yitirmişti. İlk günlerden gizliden yazmaya başladığı romanı da bugün sonlandırdı. Ebrasın'a kavuştu Elgin bunu yazarken bile mutlu oldu. Ebru hemşireye ilgi duyuyordu galiba kim bilir beklide Ebra Ebru hemşireydi, Elginde kendisiydi? Kim bile bilir ki? Hiç şair olduğunu diyememişti ona. Çünkü konuşamıyordu onla, çünkü git gide zekâsını kaybediyordu. Doğru düzgün cümleler kuramıyordu. Bu gecede hikâyenin sonunu yazmıştı. Bundan 9 gün öncesinden hastaneyi ilaçlamaya gelen firma yetkilileri böcek ilaçlaması yapmışlardı, Yusuf gizliden bir kutu böcek ilacını alıp gizlemişti. Yatağının altına saklamıştı. Ne yapacağını o da bilmiyordu. Ebru kahvaltısını yiyip yemediğine bakmaya gelmişti Yusuf bir lokma yemediği tabağı Ebru'ya uzattı 'Bak adam oluyorsun işte' deyip iğrenç bir gülüşle baktı Yusuf ise Ebru'nun ellerinden tuttu, Ebru dona kaldı, Hani öyle bir dondu ki ellerini çekmeyi bile akıl edemedi. Yusuf 'Ebra' dedi Ebru 'Ebra mı?' dedi hemen elini çekip hemen elini çekip Ebra Ebra bağıra bağıra dedi. Tekrar usulca Yusuf 'hayret bir şey ya, delillerle uğraşıyoruz iğrenç herif' diyerek elini hızlıca çekti Ebru Yusuf'un narin ellerinden. Ebru kapıyı kilitleyip çıktı. Yusuf yatağına oturup iki elini dirseğine koyup düşündü. İki damla gözyaşı geldi gözlerinden. Buraya ne için geldi, ne oldum ne olacak diye düşündü. Elleri titriyordu artık neyin gerçek neyin yalan olduğunu kestiremiyordu. Ebra mıydı Ebru muydu? Ben kimdim. 'Kendimim elbette' diyip durdu kendi kendine. Yusuf'un artık takati kalmamıştı hem çok zayıflamış hem de aklını yitirmişti. Biri vardı aklında ama kimdi Lale kimdi Ebra kimdi bunlar sadece bir roman kahramanı mıydı? Hiç mi hiç bilmiyordu. Yusuf'u yatağına itip 'geri zekâlı' diyerek odadan çıktı Ebru hemşire... Ne kadar da çok sevmiyordu. Oysa Yusuf nice âşıktı ona. Kalem tutmaz nice bir sevdadaydı bu. Bu uğurda her şeyisini kaybetmiş aklını ruhunu işini hayatını... Bu Ebrunun pek umurunda değildi. Çünkü sevda bunu gerektirirdi. Ak sütün kara sevda ile seli idi bu. Bu böylesi gerekliydi sevda uğruna. 21 gün kendi isteğiyle o iğrenç yede kalmaya razı gelmişti Ebru için her daim göre bilmek için kalmıştı.. ama her defasında bir hayvan gibi görüyordu ve iğreniyordu ondan Ebru. Piskiyatsrist Zehra hanım içeri girdi. Yusuf'a baktı 'sen, sen iyi değilsin' dedi Yusuf ağlamaklı bir şekilde kendini zor tutarak ve zor konuşarak 'iyiyim' diye bildi. Elinde kitabı ile öylece duruyordu karşısında. Zehra hanım kitabı eline almaya yeltendi izin vermedi. Bir daha elini atınca sıkıca tuttu kitabı ve elinden aldı Yusuf'un. İçerisine baktı şok oldu Zehra Hanım. Çok ağır depresif bir hastanın yazdığı bunca şeylere hayret kaldı. Ve okumaya başladı. Yusuf'a: 'Sen bunları ne zaman yazdın' dedi. Zehra Hanım çok anlayışlı biriydi cennet gülüşleler sahipti. Ve prensipli bir

doktordu. Hikopratla adeta akit yapmış gibi sadıktı işine. Yusuf da severdi ama ilk defa elinde defteri gördü merakla sayfaları çevirdi çok şaşırdı sayfa sayfa yazılı kâğıtlar onu hayrete düşürmüştü. Zehra Hanım dışarı çıktı saçlarını okşadı yusufun henüz 23 yaşı da ki bir genç çocuğu Yusuf. Zavallı Yusuf...Yusuf ise canından can gitmişti beyni yoktu ama hissi var yetmez miydi? İlla bilim adamı olmak mı lazımdı birimi sevmek için. İlla iş adamı olmalı mıydı? Cehennemdeydi ölüyordu. Aklına elini tutuşu geldi dayanamıyordu. Tamda şimdi zamanı geri alabilse evren yardım etse ona ne olurdu ki. Tam 5 dakika öncesine gitse çok değil. O ellerini tutuşunu bir daha hissetse depolasa hissi, kurutsa içinde bir daha ki seneye kadar kalsa içinde.. Cebindeki arseniği çıkardı. Kırmızı kahve renkli sedirin üstüne koydu. .

Öyle ya o kadar sedirde oturmuş boş boş yeri seyrediyordu ki kafasında bir milyon şey vardı' sersem, aptal, işe yaramaz, pis mahlûkat' Sesini unutmuştu ama dedikleri hala kafasındaydı. Birden yine kapı çalındı sessizliği bozuldu ölüm odasının gelen hasta bakıcısı Betül'dü usulca tuttu kollarından birkaç şey getirmişti zorlada olsa bir yudum çorba içirmişti.. Kapı pervazında bir defa ayağı kayıp düşmüştü, bedeniyse eliyle yeri tutumuş, kafası yere değmemesi için mücadele vermişti. Ayağı incilmişti, anca topallayarak yürüyebiliyordu hatta sürükleniyordu. Masaya oturdu tekrar elini kağıda uzattı içinden bir şey gelmedi yüreği istemedi bir şeyler yazmak. Herkes haline acıyordu. Herkes çok severdi Yusuf'u. Yusuf'ta herkesi severdi Ebru hemşire hariç tabi. Herkesin kanı kaynamıştı zeki biriydi doktorlarla arası iyi idi. Sürekli Sartre'nin boşluğundan bahseder dururdu. Doktorlarda hayretle onu dinlerdi. Aşık olmuştu ama bu aşk bitirmişti onu. Odasında sedyeye uzandı, hiçbir şey demeden Betül odadan çıktı. Şimdi yalnızdı. Şimdi 'Kafka'nın odalarında' gibiydi. Ve terk edilmiş ne de sevilmemişti... Tuhaftı hikâyesi. Arşıydı olağan üstüydü. Raflara baktı bütün karakterler tekrar geldi. Aklına Kafka geldi. Cebinde ki böcek ilacını çıkarttı, Raflarda duran Kafka kitaplarına baktı Dostoyevski, Sartre, Kamus, Nilgün Marmara... Ve diğerlerine 'Dönüşüm' kitabını aldı eline. Öptü bir defa ve bir kerede arseniği içti. Önce midesi bulandı. Aç karnına arsenik mi içilmiş. Bütün arseniği içti. Bütün vücudu arsenik doluydu. Gözleri... Gözleri arsenik içeriyordu... Birden yere yığıldı. Kapandı gözleri. Açıldı tekrar karşısında Raskolnikov'u gördü elinde baltasıyla gülümsedi ona, Rodyan'da ona gülümsedi. Gözleri tekrara kapandı kan kustu ağzından bütün gücüyle tekrar gözleri açtı bütün okuduğu roman kahramanları gelmişti. Çok mutlu oldu. Küçük prens Alexei Alexandrovich, Oblomow, hepsi ve Gregor... Bu defa Gregoru insan gibi gördü. Tekrar gözlerini gayri ihtiyarı kapattı ama açmak istiyordu. Zorladı kendini açtı tekrar. Ebra... Ebra'sı gelmişti... Hayali kahramanların arasından sıyrılıp Yusuf'un yanına geldi. Ellerinden tuttu yerinden kaldırdı. Az evvel işittiği hiçbir acı kalmamıştı artık. Kıvrınamıyordu acıdan. Rahatlamıştı. Ve kaldırıp kendi cennetine götürdü, herkesin gözü önünde. Ve Yusuf son bir kez geri bakınca rakı şişesini 20lik olarak gördü ve gülümsedi...

.....

Zehra hanım kitabı okumuş hayran kalmıştı. Hemen koşup Yusuf'u akıl hastanesinden çıkaracaktı. Çünkü bunları yazabilen birisi delirmiş olmazdı. Beklide bunları yazmak için deli olmak gerekirdi, bilinmez?

Odasına girdi, Yusuf kanlar içinde uzanıyordu, onu bu halde görünce bağırmaya başladı. Ebru koşarak sese geldi, herkes başına toplanmıştı 'Zavallı Yusuf'lar sözüyle ölüme uğurlanmıştı. Bir zavallı gibi... ölü bedenini hasta bakıcıları kaldırıp Betül, Nihat, Asya ve Sinan... hemen kefenleyip gömdüler. Kimse onu düşünmedi bile. Eseri Ebrası'nı bırakıp gitti. Rakı şişesi baştan sona boştu...